

Narejeno

Tega ti večina verstev o Bibliji ne pove

Cary Schmidt

Copyright © 2013 by Striving Together Publications.
Svetopisemski navedki so vzeti iz Slovenskega standardnega
prevoda v izdaji Slovenske svetopisemske družbe 1989.

Izvirni naslov: Cary Schmidt: Done. What most religions don't tell
you about the Bible. First published in English in 2005 by Striving
Together Publications, a ministry of Lancaster Baptist Church,
Lancaster, CA 93535, USA. Striving Together Publications is
committed to providing tried, trusted, and proven books that will
further equip local churches to carry out the Great Commission.
Your comments and suggestions are valued.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced,
stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by
any means—electronic, mechanical, photocopy, recording, or
otherwise—without written permission of the publisher, except
for brief quotations in printed reviews.

Striving Together Publications
4020 E. Lancaster Blvd.
Lancaster, CA 93535
800.201.77428
www.strivingtogether.com

Cover design by Jeremy Lofgren
Layout by Craig Parker
Prevedel: Vinko Ošlak
Editing, proofreading, and assistance by Kayla Nelson,
J. Michael Lester, Amanda Michael, Kristy Kelly,
Winifred Brunston, and Esther Brown

Kazalu Vsebine

Uvod.....	v
PRVO—Več kakor zgolj telo	1
DRUGO—Samo dve veri na vsem svetu in nič več	9
TRETJE—Da veš, kje hodiš	23
ČETRTO—Okvara ob rojstvu.....	29
PETO—Edini način poravnave, ki ga Bog sprejema	39
ŠESTO—Me lahko kdo nadomesti?	51
SEDMO—Božje edino čudežno nadomeščanje.....	57
OSMO—V polnosti plačano	65
DEVETO—Največji dar.....	75
DESETO—Verujoč v Kristusa	83
SKLEP—Novo stvarstvo, novo življenje, nova prihodnost.....	95

Uvod

Če bi bil Bog pripravljen, da se usede s tabo osebno in ti dovoli prerešetati nekaj vprašanj, razloge tvojih dvomov in bi se izpostavil vsakršnemu izzivu - ali bi njegovo ponudbo sprejel ? Bi bil pripravljen preiskati njegove trditve in razumeti njegove namene? Bi mu bil pripravljen verjeti?

Prijatelj, prav takšno vabilo ti je izročil. V Izaiju 1,18 pravi Biblija: „Pridite, pravdajmo se, govori GOSPOD.” Bog se tvojih vprašanj ne boji in zaradi tvojih dvomov ni presenečen. Dejansko je res prav nasprotno od tega. Na moč pozoren je na vsako podrobnost tvojega življenja in te še naprej vabi, da

se mu osebno približaš in da skupaj z njim premisliš vprašanja svojega življenja.

Upam, da boš prav to storil na straneh te knjižice. Najdi kak miren kraj, odpri svoje srce in premisli sporočilo iz Biblije – sporočilo, ki je razvodenelo in izkrivljeno v religijskih sistemih, vendar je preprosto in učinkovito za delovanje v človekovem srcu.

Kakor vidiš, gre za biblijsko sporočilo – sporočilo z neverjetnimi nasledki za tvoje življenje. Lahko ga najdeš na prižnicah večine cerkva ali na straneh večine krščanskih knjig. To je sporočilo, ki ga lahko razume majhen otrok, a ga zgreši toliko odraslih oseb. Sporočilo, ki ga razum lahko izkaže za resničnega, sprejme pa ga lahko le preprosta vera. Lahko za vselej spremeni tvoje življenje. To je najpomembnejše sporočilo, s katerim se boš kadar koli soočil. Je dejansko življenje in smrt. Bi lahko žrtvoval nekaj minut za razumevanje tega sporočila?

Ne vem, kako te je ta knjižica našla ali kako je prišla do tebe, nikakor pa ne verjamem, da bi to bilo naključje. Morda si sredi iskanja odgovorov o življenju. Mogoče se ti organizirana verstva upirajo, vendar pa bi te zanimala resnica o Bogu.

Zdaj pa, saj veš, da je življenje več kakor zgolj čas in prav tako v svojem srcu veš, da si ti sam več

kakor tvoje telo. Mora obstajati neki namen – smisel vsega tega. Mora biti neko upanje. Mora biti več kakor zgolj rojstvo, smrt in brezkončno evolucijsko kroženje, usmerjeno kdove kam. Moraš biti vreden več kakor vse to in tvoja prihodnost mora pomeniti več kakor to!

Globoko v sebi te stvari veš, ker so zapisane v tvoje srce – nekaj te žre v tvoji vesti – kakor globoko vtkana nit, ki je ni mogoče odstraniti. Te resnice so del tvoje duhovne genetske zasnove. Veš, da si bil ustvarjen, saj tvoj svet izkazuje razumno načrtovanost. Veš, da mora biti tvoj Stvarnik dober, saj je ustvaril toliko dobrih stvari. Sicer živiš v svetu truda in težav, z vprašanji in dvomi. Živiš v svetu, kjer ti je Bog dal dovolj informacij, da moreš vedeti, da On obstaja – a globoko v sebi hrepeniš po nečem več. Veš, da je tu še nekaj več, Bog pa ti obljublja, da ti bo dal ta več, če ga boš iskal.

Si pripravljen za trenutek izhajati iz misli, da Bog resnično obstaja in da mu je mar za tebe? Si pripravljen videti zanesljivo razvidnost in izhajati iz tega ter premisliti, kaj bi to utegnilo pomeniti za tvoje življenje?

Kaj, če so tvoja sklepanja o življenju, smrti in večnosti osnovana na pomankljivi informaciji?

Za trenutek predpostavljam, da Bog resnično je. Predpostavljam, da te je On ustvaril in te na vso moč ljubi. Predstavljam si, da ima zate popoln, večni namen, a da si trenutno zajet kot talec pri neusmiljenem sovražniku, ki ga ne moreš videti, ta pa je odločen, da te uniči. Predstavljam si, da je ta ljubeči Bog v reševalni misiji, da te reši, vse to pa se dogaja za scenami tvojega življenja – onstran vidnega zidu tvojega vsakdanjega obstoja. Mogoče nikoli niti za trenutek na to nisi pomislil.

Če bi mogel zagotovo vedeti, kje boš preživel svojo večnost – če bi mogel za vselej odstraniti vsak strah, ki si ga kdaj koli imel – če bi ta neverjetni ljubeči Bog potrkal na tvoja vrata prav zdaj, pripravljen, da te osvobodi vsega tega, bi ga povabil noter? Bi mu sploh kdaj dal to možnost? Mar vendar ne bi hotel tega Boga spoznati?

Če te to, da si ljubljen od Boga, zadeva, potem je vse, kar te vprašujem, da mu daš možnost, da se poveže s tvojim srcem s pomočjo strani v tej knjižici.

Ne prenehaj z branjem – mislim, da boš to zgodbo vzljubil!

Več kakor zgolj telo

Sedel je na drugi strani moje mize in odkrito priznal, da je prvikrat v svojih petdesetih letih življenja začel iskati. „V zadnjih treh letih sem prehodil pot od ateista do vernika. Prišel sem do sklepa, na osnovi vsega dobrega in slabega v svojem življenju, da ni nobenega razloga, da bi lahko to dobro imel. Začenjam verjeti v Boga.”

Bil je direktor restavracije, v katero sem rad zahajal, in nekega dne sem v svojem srcu začutil, naj mu izročim sporočilo, ki ga imaš sedaj ti v svojih rokah. To je bil najin tretji pogovor in prvikrat v svojem življenju je uvidel, da mora biti v življenju kaj

več, kakor pa zgolj minevanje časa in brezsmiselni niz okoliščin in dogajanj. Priznal je, da so ga mučila nekatera vprašanja in upal je, da bi moralo biti v življenju kaj več, česar pa še ni dojel.

Ko je bil najin pogovor končan, sem ga vljudno vprašal, ali smem ostati pri teh vprašanjih in z njim sledim tem temam. Njegov odgovor: „Absolutno, vse dokler menite, da lahko o tem govoriva!”

Tu sem mu obljubil, da ga bom založil z obilo hrane za premišljanje, obljubil sem mu tudi, da bom te misli podprl z navedki iz Biblije, da jih lahko tako sam preveri.

V istem duhu bi tudi tebe rad zaprosil, da izhajaš iz te prve pomembne resnice, kakor sva jo danes skupaj premišljala.

Prijatelj, ti si več, kakor zgolj tvoje telo!

V nasprotju s sporočilom popularne kulture globoko v svojem srcu veš, da si več kakor samo meso, kri in naključno razvite biološke sestavine. Razumeti moraš, da si veliko več, kakor to, kar vsako jutro briješ, tuširaš in oblačiš!

Jezus je rekel tole: „Saj je življenje več kot jed in telo več kot obleka.” (Luka 12,23). In znova pravi

Bog v svoji besedi: „In vse, kar je vašega, duh, duša in telo, naj bo ohranjeno neoporečno, dokler ne pride naš Gospod Jezus Kristus.” (1 Tesaloničanom 5,23). V Jakobovem pismu 2,26 pa Bog pravi: „Kakor je namreč telo brez duha mrtvo...” V 2. pismu Korinčanom 4,16 pa Bog razlikuje med zunanjim človekom – torej našim telesom, in notranjim človekom – našo dušo in duhom: „Nasprotno, čeprav naš zunanji človek razpada, se naš notranji iz dneva v dan obnavlja.”

Več kakor telo – čemu je to tako pomembno?

Dobro. Najprej: to pomeni, da moraš računati z več kakor zgolj s smrtjo! Misli na to! Če nisi nič drugega kakor telo, potem je vse, kar je še pred teboj, smrt. In kako naj bi bil kdor koli srečen, če bi bilo to vse, kar bi prihodnost prinašala? Če naj bi bila to zadnja usoda tvojega življenja, čemu naj bi bilo potem še kar koli pomembno?

Drugič pa to pomeni, da imaš neko vrednost, veljavo. Če si več kakor zgolj muhasto biološko naključje, potem si ustvarjen. In če si ustvarjen, potem imaš za svojega Stvarnika neko vrednost. Naredil te je z nekim razlogom – namenom. V tebi je neki pomen in smisel – in življenje je več kakor pa niz dogajanj, nanizanih v usodo.

Tretjič to pomeni, da je v tebi upanje. Obstaja več kakor zgolj fizično življenje in smrt. Tu je upanje, da lahko greš skozi trenutne težave in nekega dne vstopiš v nekaj veliko boljšega.

Vsakdo je že slišal teh nekaj besed: „Življenje je trdo, saj umreš” – mar ne? Dobro, to je brezupen pogled na življenje in vsekakor ni to, kar jasno uči Biblija. Da, življenje je včasih na moč trdo in zelo nepredvidljivo. Da, nazadnje vsakdo umre. A v Božjem sporočilu tebi je nekaj več! Na življenju je nekaj več, kakor lahko vidiš, in več, kakor prav zdaj sam preživljaš.

Hočeš dokaze? V redu. Vest. Imaš namreč vest.

Takole razmišljam. Kako bi mogla biološka snov spontano razviti vest? To je tako, kakor če bi rekel, da lahko prizadenem občutke svojega hladilnika. Vest je zadeva duše – zadeva duha – in meso ni sposobno porajati duhovnih reči. Meso je zgolj meso – ne čuti dobrega ali zlega – samo obstaja in trohni, ko je življenje iz njega odšlo. Nimam namena biti surov, da bo jasno!

Prijatelj, tvoja vest dokazuje, da tvoja duša obstaja. Vest je tvoje notranje znanje o prav in neprav. Vest je tvoja od Boga dana vednost o tvojem

Stvarniku in njegovem moralnem merilu v vsem, kar je ustvarjeno.

Dejstvo, da človeška bitja po vsem planetu Zemlji po svoji intuiciji nekaj častijo, je dokaz za to, da je Bog to zapisal v naše srce. To je del naše duhovne genetske dediščine. Vseeno je, kam se napotiš, povsod boš našel ljudi, ki se priklanjajo komu ali čemu. Tudi ateist, ki zanikuje Božji obstoj, časti samega sebe in tako sam sebi postane bog.

V prvem poglavju pisma Rimljanom Bog izreka obtožbo zoper ljudi, ki vztrajno zanikajo to, kar je On jasno zapisal v njihova srca in jim razodel.

Tako pravi v pismu Rimljanom 1,20: „Kajti od stvarjenja sveta naprej je mogoče to, kar je v njem nevidno, z umom zreti po ustvarjenih bitjih: njegovo večno mogočnost in božanskost. Zato so ti ljudje neopravičljivi.” V 19. vrstici istega poglavja Bog pravi, da se je razodel vsakemu človeškemu bitju, v 21. vrstici pa razloži, da če hote skušamo zanikati to notranjo vednost, naše srce otemni.

Še enkrat, v pismu Rimljanom 2,15, pravi, da je njegova postava zapisana v naših srcih: „Ti dokazujejo, da je delo postave zapisano v njihovih srcih; o tem pričuje tudi njihova vest in misli, ki se medsebojno obtožujejo ali pa zagovarjajo.”

Kaj torej vse to pomeni? Bog to čisto preprosto pove v pismu Rimljanom 1,20. Smo neopravičljivi. Tajiti obstoj Stvarnika ali njegove skrbi za naša življenja dobesedno pomeni prezreti svojo vest in resnico, ki jo je Bog zapisal v naše srce.

Vse to pa vodi do prvega sklepa. Naše razmerje do Boga mora biti hote oblikovano za delovanje v veri in ne toliko v tem, kar lahko vidimo. Bog pove to stvar takole: „Po veri spoznavamo, da so bili svetovi urejeni z Božjo besedo, tako da je to, kar se vidi, nastalo iz tega, kar se ne kaže” (Hebrejcem 11,3).

Reči, ki so narejene (kakor ti in jaz), niso bile narejene iz stvari, ki se kažejo (torej svet okoli nas). Z drugimi besedami: kdo si, od kod prihajaš in kam greš, vse to ima bolj opraviti s tem, česar ne moreš videti, kakor pa s tem, kar lahko vidiš.

Ne moreš videti vetra, vendar veš za njegov obstoj. Ne moreš videti zraka, vendar je tvoje življenje odvisno od njega. Ne moreš videti upanja, radosti ali miru – pa vendar po vsem tem tako močno hrepeniš v svojem srcu. Ne moreš videti Boga, vendar pa veš, da obstaja in tvoje srce hrepeni po tem, da bi bil v ljubezni z njim povezan in od njega scela sprejet.

Več kakor le telo? Tako misliš! Tvoje telo je zgolj začasno bivališče za tvoj resnični jaz! Bog mu

pravi „tabernakelj” ali šotor (2 Korinčanom 5,1)! Tako kakor vsak večer slečeš in odložiš svoja oblačila in si naslednje jutro nadeneš nova, boš nekega dne zapustil svoje telo. Temu pravimo smrt, kar dejansko pomeni „ločitev”. Tvoja duša bo zapustila svoj šotor. V tistem trenutku bo tvoje telo prenehalo dihati in se gibati in delovati, tvoj resnični jaz – notranji človek – pa bo vsekakor živel naprej! Ja, veliko več si, kakor le telo! Poskrbi zase, dokler ga še imaš (telo), vendar pa ne bodi tako usmerjen v telesnost, da ne zgrešiš tega, česar ne moreš videti s svojimi očmi. Ti si v osnovi duša. Imaš vest. Si ustvarjen in imaš svoj pomen. Imaš neko veljavo. Imaš večni namen. Imaš Stvarnika, ki hrepeni po tem, da bi ti prepoznal namige – da bi s svojim srcem videl, česar s svojimi očmi ne moreš videti. Dal ti je vse informacije, da lahko sešteješ dva in dva in čaka te, da osebno prideš predenj.

Ko sklepam to poglavje, imam zate majhno nalogo. V pismu Efežanom 1,18 je molitev, ki pravi: „...in razsvetljene oči srca, da bi vedeli, v kakšno upanje vas je poklical...” Z drugimi besedami, na voljo imaš drugi komplet oči – oči svojega duhovnega razumevanja, te pa lahko delujejo pravilno ali tudi ne.

Bi zmolil to preprosto molitev o iskrenem srcu pred Bogom, preden nadaljuješ z branjem?

Moj Bog, razumem in sprejemam to, da sem več kakor telo, in gre tu morda bolj za duhovno življenje, ki ga ne vidim ali ne razumem. Ko prebiram o teh rečeh, ali bi mi odprl oči mojega dojemanja in mi pomagal videti to, kar mi manjka! Iskreno si želim spoznati resnico. Amen.

Samo dve veri na vsem svetu in nič več

Koliko verstev je na svetu? Stotine? Morda tisoče? Že samo poskus, da bi človek razumel vsa mogoča verovanja in religiozne strukture v Ameriki, lahko zmede razum. Večina ljudi doživi precej zmedenosti in frustracije, če hočejo dojeti, v kaj kako verstvo veruje in v čem so njihove razlike.

Videti je, da je zadnja norost vse to dati pod isto kategorijo in reči: „Vse so ista stvar. Hodimo na isti kraj – tako dolgo, dokler verujemo!” Ker je to prikladno, je v resnici brez smisla. Kar ta verstva verujejo, to in ono v vsej široki pahljači! Dejansko, nekatera se v veri med seboj razlikujejo diametralno

in si v bistvu naravnost nasprotujejo. Lepo je slišati sklepanje, kako „vse poti vodijo na isti kraj”, a ta teorija nima trdne podlage in je Biblija ne podpira.

Kako torej lahko presevaš to versko pisanost in kako zadeneš v jedro stvari? Kako moreš razlikovati resnico od zmote – dejstvo od fikcije? Kako lahko razlikuješ med resničnim Božjim načrtom in človeškim cenenim ponaredkom? Odgovori na vsa ta vprašanja so bolj preprosti, kakor pa si moreš predstavljati.

Vrniva se k mojemu začetnemu vprašanju! Koliko verstev je na svetu? Bi verjel, če rečem, da dvoje? Res je, da lahko vsako posamezno religijo na svetu razvrstiš v dve temeljni kategoriji. Z lahkoto lahko Odlučiš vse zunanje stvari – od najmanjših razlik do največjih teoloških razlikovanj – in zarežeš naravnost v jedro stvari.

Pomisli takole. Večina religij se strinja s tem, o čemer sva diskutirala v prvem poglavju. Večina ljudi priznava obstoj stvarnika in nekega duhovnega sveta. Definiranje Stvarnika in razumevanje duhovnega sveta šele začenja razodevati razlike.

Bolj pomembno pa je, kako Stvarnika spoznati in kako vstopiti v mirno posmrtnost, ki dejansko ločuje skupine drugo od druge. Z drugimi besedami – kako

dosegamo Boga in kako pridemo v nebesa? Glede na nekatere oblike in načine večina verstev poskuša odgovoriti na ti dve osnovni vprašanji. Ali bi torej lahko vzel toliko vseh zapletenih sistemov verovanja in jih potem poenostavil v dvoje temeljnih verovanj?

Dve besedi: NAREDI in NAREJENO. Zapomni si ti dve besedi, kajti ob koncu knjižice bosta postali na moč pomembni!

Najprej si oglejva verstva na osnovi besede NAREDI! Ta verstva so dejansko religiozni sistemi. Njihovo osrednje sporočilo je: „Kaj moraš NAREEDITI, da bi prišel do pritrditve Boga in da bi si zaslužil vstop v nebo.“ Splošno soglasje teh verstev je, da je človek nekako ločen od Boga in mora nekaj NAREEDITI, da bi se vrnil k njemu. V teh sistemih je Bog podoben vzvišenemu nadomestnemu učitelju – in biva nekje daleč zgoraj na nebu, daleč nad vsem človeškim rodom, ki počenja reči, ki mu niso všeč, On pa od vsakogar pričakuje, da bo zadostil za svoje pregreške s tem, da bo NAREDIL dobre stvari. Sedi na svojem prestolu s sklenjenimi rokami, pričakujoč človečnost, da bi bila tako storjena poravnava ali sprava zaradi slabih reči po NAREJENIH dobrih rečeh ali verskih obredih pred njegovim obličjem.

Vendar pa je definicija tega, kar „Bog hoče, da NAREDIMO” zelo različna. A čeprav imamo toliko različnih sistemov verovanja, pa je jedro – bistvo vsega tega še vedno isto. Sporočilo se preprosto glasi: To je tako, kakor če bi iste testenine in omako pripravili na dvainpetdeset načinov. Substanca in osrednje sporočilo vsake od teh religij je identično – „Bog je visoko nad teboj, tako je bolje, če delaš dobre stvari, da ga zadovoljiš!”

V tej kategoriji NAREDI ima vsaka religija kajpada lasten poseben seznam tega, kar je treba NAREEDITI in česar se ne sme NAREEDITI. Za nekatere je tak seznam skrajno dolg in dolgočasen: spovej se svojih grehov, prejmi krst, daj denar, prejmi birmo, operi si glavo, prodajaj rože na letališču, prodajaj literaturo od vrat do vrat... Seznam je tako brezkončen, kakor so brezkončne predstave ljudi. In z vsakim desetletjem, ki mine, vzbrstijo nove religije s svojimi novimi seznamami.

Pri drugih sistemih je vse bolj na osnovni in splošni ravni – bodi dober, bodi prijeten, nasploh pač kako uravnoteži svoja slaba dejanja z dobrimi!

Nekateri teh sistemov so skrajni in nekako bizarni – utrjeni rituali ali samopohaba, žrtvovanje

otrok, samomor, umor in boleče oblike hlapčevstva ali pokore.

Tako ali tako sta osnovni namen in osrednje sporočilo enaka – za svojo pot k Bogu moraš delati. Izpolniti moraš Božji seznam del, NAREDITI, kar Bog zahteva, pomiriti Božjo jezo in si zaslužiti Božje odpuščanje. Ti sistemi so zadnja oblika religioznega hlapčevstva za milijone ljudi na vsem planetu. Držijo jih za talce strahu vezane na zapletene sisteme religioznega vedenja, saj so prepričani, da jih bo to vrnilo k Bogu in jim dalo večno življenje.

Religije sistema NAREDI močno variirajo v stilu in strukturi – poganjajo različne cvetove – vendar pa vse privedejo do sprejetja, ki je utemeljeno na storjenem delu. Bog je gospodar nalog, ljudje pa smo suženjski delavci. Da nas bi Bog ljubil in sprejemal, raje NAREDIMO stvari, ki Boga zadovoljujejo.

Najbolj žalostna stvar pri teh sistemih pa je ta, da ponujajo samo brezup in hlapčevstvo. Človekovo srce povsem prepuščajo občutkom zavrženosti od Boga in neskončni zaskrbljenosti v smislu: „Ali sem naredil dovolj?” Boga označujejo bolj kot priganjača sužnjeve, kakor pa kot nebeškega Očeta, tvojemu srcu pa dajejo občutiti vse drugo, kakor pa bližino Boga.

Ti sistemi polnijo srce z glodajočimi dvomi. Kaj, če sem kje pogrešil? Kaj, če nisem živel čisto po Božjih zahtevah? Kaj, če sem uresničeval napačen seznam del? Kaj, če v mojem seznamu manjka kak kritični element? Sem bil dovolj dober? Kako dober moraš biti, da si dovolj dober? Kaj, če nisem bil dovolj dober?

Ti sistemi so odlični za postavljanje bogatih in močnih religij, ker zaslužnjujejo ljudstvo, nič pa ne naredijo, da bi jih osvobodili notranjih strahov in okov njihovega srca. Nič ne storijo za ozdravitev vesti in nas v resnici ne privedejo v Božjo naklonjenost. Nič ne naredijo, da nas bi osebno privedli k ljubečemu nebeškemu Očetu, o katerem govori Biblija.

Vidiš, kako se vprašanje, ki ga moramo izreči ob pogledu na vse te sisteme, glasi: „Kaj je rekel Bog?” Če to prihaja, da bi bilo postavljeno Bogu in prejme od njega življenje, kaj so potem njegova navodila?

Zelo malo ljudi to doume, a da bi sprejel katero koli od religij NAREDI, moraš v osnovi zavreči osrednji nauk Biblije! Poglej v Sveto pismo zase in upoštevaj, kaj ti Bog govori: „... nas je rešil, a ne zaradi del pravičnosti, ki bi jih storili mi, marveč po svojem usmiljenju” (Titu 3,5). Z drugimi besedami: Boga ne moreš pridobiti s tem, da opravljaš dobra dela.

Še enkrat, Bog pravi: „Kajti noben človek se ne bo opravičil pred njim z deli postave” (Rimljanom 3,20)

Takole pravi: Ne moreš opravičiti samega sebe pred Božjimi očmi tako, da delaš dobre reči.

Koliko bolj jasno lahko Bog to še pove, kakor tule: „...vemo, da človek ni opravičen po delih postave,” (Galačanom 2,16)

Bog nadaljuje in pravi, da njegova naklonjenost ne more biti zaslužena. V pismu Efežanom 2,8,9 pravi, da odrešenje ni „...iz vas, ampak je Božji dar.” Premisli to: „Ne po delih.”

Kaj torej to pomeni? Čisto preprosto – na planetu ni kakega seznama NAREDI – ni religioznega sistema, ki bi bil kadar koli iznajden in ki bi ti pridobil vsaj nekaj malega Božje naklonjenosti ali bi te privedel bližje Njegovi prisotnosti. Vem, kaj zdaj misliš: „Kako je to mogoče? Saj vendar moram ugajati Bogu, če delam dobro!” Dobro življenje ima svoje mesto, a pomni, govoriva o tem, kako priti k Bogu in kak odnos zavzeti do njega! Ne govoriva o vseh ugodnostih iz tega, da je človek pošten, da živi dobro življenje in daje miloščino. Najino vprašanje se glasi: Ali s tem „ko delam te stvari” pridobim kakršno koli točko pri

Bogu? Če vse to delam, ali me bo potrdil, me sprejel, mi odpustil, me bolj ljubil?

Večina verstev pravi: „Ja... kolikor narediš to, kar je v našem seznamu.”

Z lastnimi besedami Boga ti Biblija pravi: Ne! To „ni iz del postave, ki smo jih naredili...” Vedno znova pravi Bog v Bibliji: „Ne moreš si zaslužiti svoje poti k meni. Ne moreš NAREDITI nič takega, da bi pridobil mojo naklonjenost, da bi si zaslužil moje sprejetje.” Mogoče je eden najbolj trdih stavkov ta pri Izaiju 64,6: „Vsi smo postali kakor umazanec, vsa naša pravična dela kakor umazana obleka.”

V tej vrstici pravi Bog, da je nekaj tako masivnega, kar nas od njega ločuje, da je tudi tvoje najboljše obnašanje brezpredmetno. Dobro vedenje je brez koristi ob problemu, ki nas ločuje od Boga. O tem bova več govorila pozneje, a za zdaj razumi, da Bog nikoli eksplicitno ne reče, da bi kako delo moglo pridobiti njegovo odrešenje.

Sklep vse te zadeve je: „NAREDI” tega ne doseže. Nikjer v Bibliji ne bomo našli niti ene vrstice, ki bi učila, da me Bog bolj sprejema in mi odpušča moj greh, če NAREDIM dobre reči. Opravljanje dobrih del mi ne more pridobiti naklonjenosti pri Bogu.

Zakaj? Dobro, Boga ne zanima, kako se vedem, ampak ga zanima, kdo sem. Ne zanima ga, kako mi bo vladal, ampak, v kakem odnosu je z menoj. Ne pretrese ga hladna religija. Hoče bližnji odnos. Jaz pa ne DELAM na odnosu. DELAM pač svoje opravke.

K tej misli se bova vrnila v nekem drugem poglavju, a prej si oglejva ono drugo besedo: NAREJENO.

NAREJENO. Dokončano. Gotovo. Izpolnjeno. Končano. Pripravljeno. Opravljeno. Dopolnjeno. Dovršeno. Kako velika beseda! Čeprav večina religij na svetu ustreza kategoriji NAREDI, pa tu obstaja še kategorija NAREJENO!

Resnično sporočilo Biblije je NAREJENO. Z drugimi besedami: vse, kar je potrebno, da prideš do Boga in da prispeš v večno življenje z njim, je že bilo NAREJENO.

Ko je Jezus visel na križu, je rekel te besede: „Izpolnjeno je” (Janez 19,30). Stavek dejansko pomeni: „v celoti plačano”. NAREJENO.

To so bile zadnje besede, ki jih je izrekel, preden je umrl. V tistem trenutku se je zgodilo v Jeruzalemu nekaj presenetljivega. V templju – stavbi, ki je simbolizirala prisotnost Boga – je bilo zagrinjalo, ki je

ločevalo najsvetejše, ki je pomenilo prisotnost Boga, od zunanjega območja. V trenutku pa, ko je Jezus umrl, se je zagrinjalo raztrgalo na dvoje od vrha do tal – na široko odprto za vse. Nenadoma je bilo, kakor da bi bilo to, kar je ločevalo Boga od človeka, zdaj v celoti odstranjeno in je Bog povabil vse človeške otroke, da neposredno pridejo predenj! Bog je bil tisti, ki je rekel vsemu človeškemu rodu: „NAREJENO!”

Ta NAREJENO pomeni, da ni treba NAREDITI ničesar več. Cena je plačana, dolg je odpuščen. Sprava je dokončna. Če si jo skušaš zaslužiti, zanjo delati ali NAREDITI kaj takega, da bi si to pridobil, zapravljaš svoj čas. Vse je že NAREJENO. Ali z Jezusovimi besedami na križu: „Izpolnjeno je.”

Začni misliti takole... Predstavljaljaj si, da si za svojo družino pripravil čudovito božično jutro. Ti si izbiral, nakupoval, zavijal, krasil in opravil vse potrebno. Predstavljaljaj si, kako na božično jutro pritečejo tvoji otroci navzdol po stopnicah željni, da bi praznovali božič, a raje, kakor da bi sedli in odprli darila, začno zavzeto opravljati razna dela zate. Lotijo se čiščenja po garaži, perejo avto, pomivajo posodo, čistijo tvoje čevlje in vse ostalo, kar je še možno postoriti. Tudi če te ob tem ne zadene srčna kap, bi bil najbrž precej razočaran! Ustavil bi jih in jih vprašal: „Kaj vendar

počenjate, otroci? To ni čas za dobra dela, to je čas za dajanje daril!”

Zamislj si, da bi bil njihov odgovor nekako takle: „Oče, mama, uvideli smo, da nismo vredni vajinih daril in tako smo sklenili, da si jih prislužimo. Sklenili smo vama služiti in opravljati reči, da bi tako lahko prislužili vajino dobrotljivost.”

Kaj bi storil? Morda bi razlagal, da to ni potrebno. Svojim otrokom bi povedal, koliko sitnosti si imel z iskanjem, nakupovanjem svojih daril. Ni ti do njihovega služenja (vsaj ne še zdaj), kakor ti je do uživanja v božičnem jutru, kar pomenijo tvoja darila zanje – tvoj svobodni izraz ljubezni.

To je sporočilo Boga človeštvu. „Tako dolgo, dokler se obremenjujete z NAREDI, prezirate to, kar sem sam že storil, kar je že NAREJENO.” Darilo je kupljeno, miza je pogrnjena, nobene potrebe ni, da se še kar koli NAREDI! Vse priprave so bile opravljene. „Pridite zdaj, premislimo stvar skupaj...” Njegovo vabilo za vas ni, da nekaj NAREDITE, ampak da k njemu pridete.

Mar tako ob vseh verstvih sveta nazadnje v resnici res obstaja le tvoje verstev? To je najmanjši skupni imenovalc. Samo dvoje! NAREDI ali NAREJENO.

Tu imamo še drug način, da to povemo: religija ali razmerje. Ali vpeljuje Bog sisteme, ki bi vodili k njemu – ali pa si želi nekaj bolj osebnega? Mogoče pa dejstvo, da nam naroča, naj ga imenujemo Očka ali Oče, meče nekaj luči na vso zadevo. Hoče namreč odnos s teboj. In tesna razmerja niso rezultat tega, da se kaj NAREDI, ampak so rezultat tega, da kdo nekaj JE ali da komu PRIPADA.

Ker si več kakor telo in ker imaš Stvarnika, kaj je torej pot, da bi tega Stvarnika spoznal? Kakšni so njegovi odgovori na ti dve vprašanji: Kako pridem do Boga in kako pridem v nebesa? Njegovi odgovori v Bibliji so jasni.

Svoje poti v nebesa si ne moreš prislužiti. Ničesar ne moreš NAREDITI, da bi došel tja. Ne moreš si izdelati lastne poti do Božje prisotnosti. Hoče več kakor razmerje med delodajalcem in delojemalcem. Hoče več kakor hladno religijo. Hoče tesen in osebni odnos.

Tisto najvažnejše, kar se zahteva za premostitev prepada med teboj in Bogom, je že bilo NAREJENO. Ni več ničesar, kar bi ti lahko NAREDIL, da bi si zaslužil naklonjenost ali da bi si pridobil njegovo odrešenje.

Tako sta na svetu samo ti dve verstvi. NAREDI in NAREJENO. Si obtičal pri NAREDI? Ali si ujet v sistem,

za katerega misliš, da te vodi v pravo smer? Ali si poskušaš svojo pot do Boga prislužiti?

Čestokrat postavim ljudem tole vprašanje: „Če bi moral danes umreti, ali bi šel v nebesa?” Zanimivo, večina ljudi reče: „Ja, mislim, da bi.” Ko jih vprašam: „Zakaj?” odgovorijo nekaj takega, kakor: „Ker si prizadevam biti dober človek in delati dobre stvari.”

Ali veš, kaj pravijo? Jaz DELAM. Prijatelj, si ujetnik tega, da je treba nekaj NAREDITI? Če je tako, potem si zgrešil osrednje sporočilo Biblije. Če je tvoje zaupanje osnovano na operativnem sistemu religije, potem si zgrešil Božjo resnično pot, po kateri bi prišel do njega.

Kaj bi rekel na takole vprašanje? V kaj zaupaš? V NAREDI ali v NAREJENO? Imaš religijo ali pa imaš odnos?

Hej, hvala, da si toliko časa z mano. Za nama je nekaj strani, še nekaj jih je pred nama. A zdaj veš, da si več kakor telo in da Božje vodilo, kako ga spoznati, ne vključuje imperativa NAREDI.

Dajva, nadaljujva! Naslednje poglavje vsebuje nekaj prijetnih novic, za katere mogoče še nikoli nisi slišal...

Da veš, kje hodiš

Razumevanje dejstva, da si več kakor telo, poraja glodajoče vprašanje. Kam bodo šli moji ostanki po tem, ko bo telo umrlo? Bom zgolj krožil okoli planeta Zemlje in strašil ljudi? Se bom reinkarniral v kako drugo obliko življenja? Pridem v vice in si tam še naprej prizadevam prislužiti svojo pot v nebesa?

Vsakdo ima svoje mnenje, vendar pa mnenja niso ustrezna podlaga, na katero bi človek mogel opirati svojo večno usodo. Znova se moramo povrniti k Bibliji, da bi tam našli odgovore na ta vprašanja in bi tako videli, kaj Bog resnično pravi. Ja, Biblija pravi, da boš po svoji telesni smrti dejansko nekje drugje

živel naprej. Pismo Hebrejcem 9,27 pravi: „Kakor je ljudem določeno enkrat umreti, nato pa pride sodba...” Preprosto povedano, vsakdo nekoč umre, nato pa stoji pred Bogom, ki določi našo večno usodo.

Govorili bomo o tem, kako Biblija pove, kako je s tistim „kje” v naslednjem poglavju, torej ne prehitevajva. Za sedaj bi rad, da preprosto to vprašanje upoštevaš. Bi rad vedel, kam prideš po svoji smrti? Če bi obstajala pot do zanesljivega spoznanja, kje boš preživljal svojo večnost, ali bi rad vedel zanjo? To je namreč težava pri religijah po načelu NAREDI. Te te puščajo bolj v vpraševanju kakor v vednosti. Držijo te v sistemu negotovosti. Prepuščajo te mišljenju, kakor: „Sem storil dovolj?” Ali pa: „Sem to storil prav?” Dokončno si prepuščen izpraševanju: „Kam sem v resnici napoten?”

Pred nedavnim sem se o teh rečeh pogovarjal z neko gospo v naši skupnosti. Šlo je za ugledno gospo s spoštovanja vrednim načinom življenja, za srečnega človeka z versko preteklostjo. Ko sem jo vprašal, ali ima zagotovo ve, da pride v nebesa, je bil njen najboljši odgovor: „Upam, da je tako!” Njen obraz je odražal negotovost in preprosto je rekla: „Pa lahko to zanesljivo vem?”

Mogoče se zdaj sam vprašuješ o tem. Pa lahko to veš z gotovostjo?

Prijatelj, dobra novica je, da se nam ob tem vprašanju ni treba predajati spekulacijam. Dejansko, Bog ne želi, da bi bil glede svoje večnosti negotov ali se je bal. Vsekakor želi, da bi z gotovostjo vedel, kam si napoten! Prehodil je dolgo pot, da bi ti dal priložnost za zanesljivo spoznanje, da je glede tvoje večnosti vse urejeno.

Želim te opozorili na vrstico, ki je mogoče še nikoli nisi imel pred očmi. Večina verskih sistemov si prizadeva, da bi se ji izognila. Najdemo jo v 1. Janezovem pismu 5,13: „To vam pišem, da boste vedeli, da imate večno življenje, vam, ki verujete v ime Božjega Sina...” Si to doumel? Bog pravi „...da boste vedeli, da imate večno življenje...”

Za trenutek pomisli! Pojdi vase! Presodi stvar za hip! Bog hoče, da veš (se pravi, z gotovostjo), kam greš. Noče, da bi se vpraševal, bal, da bi dvomil ali bil zaskrbljen. Hoče, da veš. To je kar precej pomembna vrstica!

Zdaj pa premisli tole vprašanje. Ali torej veš, kam greš? Praviš, da upaš. Moral pa bi misliti na najboljše. Moral bi imeti pravo pojmovanje o tem, kam odhajaš, ampak ali to VEŠ?

Beseda VEDETI vključuje polno zaupanje in razumevanje. Odpravlja vsak dvom, oklevanje ali vpraševanje. Utemeljena je na nekem dejstvu, ne pa na bojevanju z dvomi. Zaupa resnici, ne predaja pa se frustraciji in strahu.

Kaj so sestavine tega, da „veš, kam greš“? Kako bi ta vednost spremenila tvoje življenje? Dobro, najprej bi povsem izginil strah pred smrtjo! To je morda najmočnejši posamični strah v svetu sploh, ta vednost pa lahko vse te dvome povsem odpravi. Ne boj se! Prav kakor pravi Bog v 2. pismu Timoteju 1,7: „Bog nam ni dal duha boječnosti, temveč duha moči, ljubezni in razumnosti.“ Božji načrt s tabo ne vključuje strahu, pač pa zdrav razum, duha moči in ljubezni. In drugič, tvojemu notranjemu življenju bi to dalo drugačno perspektivo (pogled v prihodnost). Živel bi v naravnosti na nekaj – v pripravah na nekaj večjega, kakor je to življenje – v pogledu naprej do nečesa onkraj smrti. Skratka, imel bi upanje!

Prijatelj, ti si nekam napoten! In Bog noče, da bi se moral vpraševati, kam. Hoče, da ti je to pojasnjeno. Hoče, da si utemeljen v tem, kar lahko VEŠ. Hoče, da imaš vednost o tem, s čimer se boš srečal po svoji smrti.

Hoče, da VEŠ, da imaš večno življenje.

Morda pa te vrstice še nikoli nisi videl. Mogoče ti še nihče ni govoril o tem, da obstaja pot k prostosti od strahu in dvoma, ki mučita toliko ljudi, ko gre za vprašanje njihove smrti. Upam, da je to tista dobra novica, ki te bo pripravila do tega, da branje nadaljuješ... zgodba namreč postaja vedno boljša. A dovoli, da te vnaprej posvarim, da je tu tudi nekaj slabih novic, s katerimi se moramo spoprijeti, torej ne oklevajva!

Okvara ob rojstvu

„Ali misliš, da sem slab človek?” je Julie vprašala z močnim oklevanjem – skoraj, kakor da ne bi zares hotela dobiti odgovora. Bil sem študent, delal sem v restavraciji, ona pa je bila sodelavka, kar precej kritična do moje vere, prav do posmehljivosti.

Nekaj noči pred tem, med zapiranjem, je prišla v restavracijo močno opita. Ko so stranke izginile, je začela vpiti in besneti na račun moje vere – dobesedno je preklinjala Boga in mi govorila, kako neumen vendar sem, ko vanj verujem.

Torej, le nekaj noči pozneje, medtem ko so stranke odhajale, me je hladno ustavila na moji poti,

ko sem potiskal sesalec za prah, in me vprašala: „Misliš, da sem slab človek...?”

Če povem pošteno, me je precej imelo, da bi ji rekel: „Mar misliš, da lahko preklinjaš mojega Boga, me smešiš in naj ob tem še NE bi mislil, da si slab človek?” A to bi bilo obsojanje, aroganca in torej svetohlinstvo. Bil bi mehanizem samoobrambe, nikakor pa ne to, kar bi dejansko bilo dobro, da sliši.

Globoko v svojem srcu večina ljudi hoče verjeti, da so dobri – ravno še dovolj dobri, da si zaslužijo večnost. Povrhu vsega pa, je značilen odgovor (kogar koli izmed nas) obramba samega sebe. Po naravi hočemo verjeti, da smo dobri ljudje.

Dobro. Nikoli nisem naletel na koga, ki bi šel tako daleč, da bi o sebi rekel, da je popoln. Zanimivo, kaj ne? Sami ne bi rekli, da smo popolni, vendar pa nočemo slišati, da smo slabi. Kot ljudje smo si nekako samovoljno izoblikovali sivo cono, ki ji lahko rečeš „ne preveč slab”.

To sivo območje pomirja vest prav vsakega med nami, saj si tako vsakdo sam zarisuje črto in normo. Vedno je še kdo, ki je „še slabši od nas”, s katerim se lahko primerjamo. Nasploh smo mnenja, da smo „kar precej dobri” tako dolgo, dokler imamo koga, ki se nam zdi še slabši od nas. To je tista čudna igrice, ki

jo igramo v prizadevanju, da bi zase mogli verjeti, da smo pred Bogom dobri. V tistem trenutku v restavraciji je Julie hotela, da bi ji rekel: „Hej, Julie, vem, da imaš nekaj slabosti, ampak nikakor nisi slab človek.” Poleg tega pa, ob vseh svojih lastnih slabostih, kdo sem vendar, da bi kritiziral njene, mar ne?

Lahko bi rekel, da je bilo njeno vprašanje več kakor nekaj površnega. Po naravi stvari je hotela v svojem srcu vedeti, kje po mojem mnenju stoji pred Bogom.

Hočeš vedeti, kaj sem ji rekel? Rekel sem ji, kar pravi Biblija: „Julie, ne samo ti... vsakdo je slab človek. Tudi jaz sem slab človek.”

Zdaj, preden se razjeziš in vržeš to knjižico v koš, me pospremi še kako minuto!

Njen prvi odgovor je bil: „Pojdi, ne pridigaj mi, vedeti hočem, kaj dejansko misliš...” V vsej iskrenosti sem rekel: „Julie, mi vsi smo slabi ljudje, jaz sem slab človek, ti si slab človek – nihče ni popoln!”

Torej, prijatelj, morda samega sebe nimaš za „preslabega človeka” ali za „resnično slabega človeka” – vendar pa prav tako kakor jaz veš, da nikakor nisi popoln. Kam nas tedaj vse to postavlja? Kako to nepopolnost vidi Bog in kam nas ta postavlja pred

njegovimi očmi? Kaj so sestavine naše „nepopolnosti“ v luči večnosti in kam torej pridemo po svoji smrti?

To so težka vprašanja, vendar pa Biblija nanja odgovarja z vso jasnostjo. Sporočilo ni tako zakrito, neznano ali predelano, da bi se prilagajalo verskim predstavam ljudi. Če vzameš Biblijo zares, tako, kakor Bog hoče, da jo jemljemo, je vse to zapisano!

Kaj torej pravi Bog? Smo res vsi „slabi ljudje“? Najbrž si pripravljen braniti samega sebe, ko to bereš. A ne pozabi, da je dobra novica še vedno pred teboj, zato bodi pripravljen, da umakneš svoj samoobrambni mehanizem in odprtega srca prisluhneš Bogu. In tu je, kar On pravi o tebi in meni – in o ostanku človeštva glede tega vprašanja.

V pismu Rimljanom 3,23 pravi: „Saj so vsi grešili in so brez Božje slave.“ In le nekaj vrstic prej pravi: „Ni pravičnega, niti enega.“ (Rimljanom 3,10). Čisto preprosto, nihče ni popoln. Vsi smo odpadli od Božje slave ali od Božjega merila popolnosti.

Medtem ko skušamo dokazati, da smo vendar boljši kakor kdo drug, vsi padamo iz območja Božje popolnosti in je tako naše malenkostno primerjanje brezpredmetno.

Razmišljaj takole: Kaj, če nam bi Bog naročil, naj skočimo do meseca? Lahko, da si sposoben skočiti

višje kakor jaz, in morda tudi višje, kakor to zmore moja petletna hči, a na koncu smo vsi daleč od cilja.

To je, kar misli Bog, ko pravi, da smo „brez Božje slave“. Vsi smo tako daleč od nje, da je tista neznatna razlika med tvojo dobroto in dobroto koga drugega (ali hudobijo) v Božjih očeh brezpredmetna.

Preprosto povedano govori Bog človeštvu tole: „Imate problem. Grešite namreč. Ste nepopolni. Ste brez moje slave. Ste grešni ljudje.“

V naslednjem poglavju bova odkrivala, zakaj je to tak problem, a najprej morava biti pripravljena priznati, da ta problem obstaja. Za nekatere ljudi je to dejansko velikanska ovira.

„Nisem slaba oseba,“ mislimo o sebi. V primerjavi s kom drugim morda ne bi izpadli tako slabi, a Bog nas ne primerja s kom drugim. Božje merilo je višje od našega. Bog kot merilo uporablja svojo lastno popolnost – svojo lastno slavo. Ni pomembno, kako dobri mislimo o sebi, da smo, ko pa smo v primerjavi z merilom Boga kar precej slabi.

Če je mera obroča za koš pri košarki tri metre in ti lahko skočiš dovolj visoko, da se ga dotakneš, potem dobro skačeš. Če pa bi bilo merilo mesec, ti pa moreš skočiti le tri metre visoko, potem nisi nikakršen skakalec več.

„Dobro, a kdo bi lahko skočil do meseca?” utegneš reči, „to je vendar nemogoče!” Natanko tako! To je nemogoče. Lahko si predstavljam, kako razmišljaš: „Ali potem praviš, da nas Bog postavlja pod nemogoče norme?”

Da, kar dela, je v skladu s svojo lastno besedo. Postavlja nas pod merilo popolnosti. A čemu naj bi nas postavljala pod merilo popolnosti, ko pa ve, da ga je nemogoče doseči?

Tu imamo samo en možen sklep. Naj bo v pomoč: dojeti je treba, da tu ne gre za NAREDI, ampak za NAREJENO. Ne gre za to, da skočimo dovolj visoko, ampak za to, da priznamo, da ne moremo skočiti dovolj visoko, potem pa zaupamo v nekoga, ki je toliko močnejši od nas, da nas lahko dovolj visoko dvigne!

Zamislimo si, da bi Bog dobesedno zahteval, da skočimo do meseca, da bi tako prišli v nebesa. Bi poskusil? Bi obupal ali pa bi zaprosil za čudež? Nekaj je gotovo: pri priči bi ugotovil, da sam do tja ne prideš.

Prijatelj, to pa je tisto mesto v Bibliji, kjer Bog pravi: „Na zemlji ni pravičnega človeka, ki bi delal samo dobro in bi nikoli ne pogršil” (Pridigar 7,20). Pravi, da ravno naš greh in naša nepopolnost delata naša dobra dela pred njegovimi očmi nesmiselna, saj

nas naši grehi od njega dobesedno trgajo. „Vsi smo postali kakor umazanec, vsa naša pravična dela kakor umazana obleka. Vsi smo oveneli kakor listje,

naša krivda nas je odnesla kakor veter.” (Izaija 64,5). Bog hoče, da sprejmemo sklep, kako sami ne moremo priti do njega!

Bog pravi, da je med njim in nami velika razdalja – razdalja, ki je posledica naše nepopolnosti. In kakor sva že prišla do sklepa, to, da delamo dobre stvari, tega prepada ne premosti. Delanje dobrih del ne poplača slabih stvari, kakor tudi prenehanje uporabe kartice VISA ne more poplačati prejšnjega prekoračenja kredita. Biti dober človek ne negira slabega in nikakor ne naredi greha, ki smo ga storili, neobstoječega.

Bog pravi človeštvu: „Ko gre za vaše razmerje z menoj, smo razdeljeni. Čez glavo ste v grehih in tako ste bili rojeni.”

Govori nam, da smo dobesedno rojeni pokvarjeni, tako v psalmu 51,5: „Zakaj svoje pregrehe priznavam, moj greh je vedno pred mano.” Z drugimi besedami: od trenutka, ko si bil spočet, je bila v tvojem duhovnem dednem materialu polnost greha. To ni preprosto vprašanje izvršitve ali vedenja. To ni problem tega, kar naredimo, ampak problem tega, kar smo.

Blagoslovljen sem s tremi otroki. Morda boš to težko verjel, a nobenega izmed njih nisem namerno učil, kako grešiti. In glej: predno so znali govoriti in hoditi, so znali biti sebični. Skratka, mogli so biti neubogljivi, lahko so se slabo vedli in kazali svoj jezljiv značaj. Že samo po nekaj letih v svojem življenju so znali lagati, se spopadati, prepirati in drug drugega prizadeti. In če jih z ženo nisva učila, kako grešiti, od kod jim potem vse to? Odgovor najdemo v pismu Rimljanom 5,12: „Kakor je torej po enem človeku prišel na svet greh in po grehu smrt in je tako smrt prišla na vse ljudi, ker so vsi grešili.” Preprosto povedano, greh je v njih, kakor je v vsakem moškem in v vsaki ženski na planetu. Je v nas. To je naša duhovna rdeča črta. Od zibelke naprej je v vsakem od nas naravna težnja, da bi delali, kar je narobe. A razumeti moraš, da gre tu za več kakor zgolj „delati narobe”. Če bi bil to problem vedenja, bi bilo to mogoče popraviti z lepim obnašanjem. Bog pa jasno pove, da lepo vedenje tega problema ne more rešiti. Gre za to, kar smo. Greh je v nas kot smrtna bolezen. To je dobesedno naš duhovni defekt že ob rojstvu. Adam in Eva, prvi moški in prva ženska, sta izbrala greh.

Ja, prijatelj, naj ti bo to všeč ali ne, rojen si bil z masivnim prirojenim duhovnim defektom, ki te dela

nepopolnega pred Bogom in te od njega ločuje. On pove to takole, v pismu Efežanom 2,1: „Tudi vi ste bili mrtvi zaradi svojih prestopkov in grehov.”

K tej vrstici se bova pozneje še vrnila, a zapomni si njen drugi del: „in je tako smrt prišla na vse ljudi, ker so vsi grešili”. Pomni, da beseda smrt dejansko pomeni „ločitev”. Ti in jaz sva po naravi ločena od Boga – mrtva za Boga zaradi najinih grehov.

Vem, to ni tisto, kar ti sodobna psihologija govori o tebi samem. Ni to, kar bi ti rad slišal, vendar pa, ali zanikaš, da bi bil nepopoln? Ali moreš sprejeti dejstvo, da ti nekaj manjka in da je tvoja prirojena okvara povzročila močno ločitev med tabo in tvojim Stvarnikom?

To zveni kot kaka slaba novica, a včasih je treba sprejeti slabo novico, preden lahko uporabiš dobro.

Kaj, če imaš ozdravljivo obliko raka? Bi hotel izvedeti slabo novico, da bi ti zdravnik potem lahko postregel tudi z dobro? Kaj ne bi rad slišal takole: „Dobil si raka, VENDAR PA imamo zanj zdravilo?”

Dobro, preden lahko razumeš Božje zdravilo, moraš sprejeti diagnozo. Božja diagnoza je preprosta: ”Rojen si z duhovno okvaro in nisi zmožen sprejeti mojih norm popolnosti. Nekaj nadnaravnega mora biti narejeno, da te vrne nazaj k meni.”

Zakaj je ta prirojena okvara tako hud problem?
Zakaj Bog ne more ob naši nepopolnosti preprosto
zamižati in stvar premakniti naprej?

Dobro vprašanje; a poiščimo njegov odgovor...

Edini način poravnave, ki ga Bog sprejema

Imam kartico Discover, ki jo uporabljam ob redkih priložnostih; za nakupe ob božiču, za družinske počitnice ali za kakšno posebno stvar, ki si jo želim ali jo potrebujem.

Predstavljaljaj si, da bi prezrl opomin in brezbržno zapravlil 4000 evrov za nakupovanje s to kartico. Mesec pozneje bi prišel bančni izpisek v moj poštni predal s popisom mojega bremena in z obrazložitvijo možnosti, kako naj to poravnam.

In namesto, da bi poravnal svoj dolg, si predstavljaljaj, da bi raje poklical servis za stranke in jim razlagal, kako nisem imel namena, da bi se toliko

zadolžil, da mi je res žal, da sem to naredil in da bom skušal v prihodnje ravnati bolje. Bi to poplačalo moj dolg? Kajpada ne.

Dobro, poskusiva pogledati še z drugega kota. Kaj, če bi poklical to posvetovalnico in jih prosil in rotil, naj mi moj dolg odpustijo. To bi moralo pomagati, kaj? Mislim, da ne.

Kaj ne, da so najboljši agenti kartice Discover gotovo ozkosrčni in se drže zakona ko pijanec plota, mar ne? Gotovo bi morali biti bolj usmiljeni in odpuščajoči. Zanesljivo niso čisto fer!

Prijatelj, moj način razmišljanja je očitno napačen. Stvar ni v tem, da bi bili agenti kartice Discover neusmiljeni ali nepotrpežljivi ali ustrežljivi – gre za to, da so pravični in da upravičeno pričakujejo pošteno poplačilo mojih dolgov.

Z veliko ljudmi sem govoril, ki so mi rekli: „Dobro, prosil bom Boga, naj mi vsako noč, preden grem spat, odpusti moje grehe.” Drugi so govorili: „Redno se spovem svojih grehov pri spovedniku ali pred Bogom.” In spet drugi so rekli: „Za svoje grehe plačam s tem, ko delam dobro.”

Prijatelj, dejstvo je, da Bog ne „odpusti grehov” in ne „izbriše posledic grehov” kar tako, kakor tudi

kartica Discover ne izbriše kar tako mojega dolga, ker sem pač za to zaprosil.

Ne, kartica Discover je določila način plačevanja. Zunaj tega načina poravnavanja mi nič drugega ne izbriše mojega dolga na tej kartici. To ni nepošteno ali nepravilno. Prav nasprotno, to je povsem razumljivo. Je prav in v redu. Ne morem jim poslati opravičila ali darilne košare kot znamenje hvaležnosti ali darilnega bona. Poslati jim moram eno samo obliko plačevanja – denar. To je uveljavljena norma in praksa družbe za kartico Discover. Tega ne izpodbijam, ampak zgolj sprejemam in se ravnam po njihovih normah.

Še toliko bolj pa je Bog postavil način poravnave za grehe, in kajpada, greh mora biti plačan. Zakaj? Ker je Bog pravičen in dober. Dobri Bog pa nikoli ne bi dovolil, da bi greh za vselej prešel iz časa v večnost. Ne, dobri Bog ravna z grehom enkrat za vselej tako, da smo lahko dokončno osvobojeni za vso večnost. Saj vidiš, Božja dobrotja terja, da nastopi proti nečemu tako rušilnemu, kakor je greh.

Tako torej. Dolgo pred tem, ko sva bila ti in jaz rojena – dolgo pred tem, ko je bil ustvarjen svet – je Bog določil kazen, plačilo za greh. Glede tega se ni mogoče pogajati. To je pravično in pošteno – in

kajpada to nikakor ni dobro v luči strašne rušilne moči, ki prihaja z grehom. In kaj je ta kazen?

Bog pravi v pismu Rimljanom 6,23: „Plačilo za greh je namreč smrt.” Smrt. Zdi se, da je to visok znesek, mar ne? Ne zveni prav dobro. Dobro, pogledjva stvar drugače.

Čemu naj bi dal dobri Bog grehu živeti? To bi bilo vendar neskončno slabše, kakor če bi pravni sistem Združenih držav Amerike dovoljeval umor in težke telesne poškodbe drugega. Če bi ameriški sodni sistem sprejel tako krvoločnost, to ne bi bil več dolgo „dober sistem”. Prav tako pa, če bi Bog dovolil, da se greh in zlo nadaljujeta v večnost, to ne bi bil več dobri Bog.

Ne, njegova dobrota zahteva, da ukrepa. Njegova pravičnost zahteva poravnavo dolga in že preden sva se pojavila ti in jaz, je Bog določil, da je tu možno samo eno plačilo za greh, samo ena sprejemljiva rešitev za nekaj tako smrtnega in uničujočega: smrt.

Greh mora umreti. Smrt mora umreti. Te reči, ki so tako zle in uničujoče, morajo doživeti edini pravični konec – biti morajo odstranjene v končno ječo. Bog je enkrat za vselej določil: „Greh mora umreti.”

Ali priznaš, da sta dobrota Boga in njegova ljubezen razodeta z njegovo smrtno obsodbo? Noče dovoliti, da nas bi to, kar je škodljivo, večno mučilo.

Preveč nas ljubi. Njegova dobrota je predobra. Ne more dovoliti grehu, da bi nadaljeval uničevanje sveta.

Predstavljaljaj si, da bi v tvojem naselju živel morilec. Ta morilec bi ubijal, kadar bi se mu zahotelo in s svojimi žrtvami ne bi imel nobenega usmiljenja. Ubijal bi moške, ženske, otroke, ne da bi koga prej posvaril in ne da bi se tega kdaj kesal. Predstavljaljaj si, da veš, kdo to je in bi poklical policijo, zgolj zato, da bi videl, ali ti vedo, kdo morilec je. Nobene kazni. Nikakega pregona. Nobene pravice. Predstavljaljaj si, da bi ti policijski preiskovalec rekel: „Sklenili smo, da bomo do njega dobri. Dobra policijska postaja nikogar ne pošilja v zapor...” Ti bi bil ogorčen! Storil bi kar koli, samo da bi tega moža doletela pravica in da bi znova vzpostavil mir in varnost v svoji občini!

Si že kdaj slišal koga reči: „Dobro, res ne morem verjeti v ljubečega Boga, ki bi ustvaril pekel.” ali: „Ne verujem v Boga, ki bi obsodil greh za večno.”? Prijatelj, kako naj ljubeči Bog ne bi storil česar koli že glede strašnih reči, ki v življenju obstajajo? Kako bi mogel ljubeči Bog grehu dovoliti, da se prosto nadaljuje, ne da bi ukrepal?

Ne more. Noče.

Biblija zelo jasno uči, da bo Bog, ko bo prišel konec časa, pripravil grehu in smrti dokončno sodbo. Zahteval bo končno plačilo. On pa sprejme samo eno obliko povračila za greh: smrt.

Dejansko je Bog ustvaril končno ječo za greh in smrt – končni kraj njunega obstoja. Imenuje se „ognjeno jezero”. Knjiga Razodetja 20,14 pove o tej končni sodbi: „Nato sta bila smrt in podzemlje vržena v ognjeno jezero. To je druga smrt, ognjeno jezero.”

Prijatelj, to ni nizkotno, nepravično ali nepošteno. To je dobra stvar, da bo namreč Bog greh in smrt poslal na večni kraj bivanja.

Dobro, to je težko sprejeti. Naj se še enkrat oprem na to, da tu ne iščemo „človeškega mnenja”, ampak resnico, ki jo je postavil Bog. Poskušamo razumeti njegov način govora.

Biblija pri Mateju 25,41 je čisto jasna. Bog na začetku ni ustvaril pekla za človeka. Namenjen je bil za hudiča in njegove angele: „Tedaj poreče tudi tistim, ki bodo na levici: »Proč izpred mene, prekleti, v večni ogenj, ki je pripravljen hudiču in njegovim angelom!«” Začetni namen Boga po poslednji sodbi nad hudičem in grehom je bil, da me privede v večno razmerje ljubezni z njim. Njegov načrt je bil porojen iz ljubečega srca in dobre narave. A kakor je Bog

popoln – popoln v ljubezni, popoln v dobroti, je tudi popoln v pravičnosti. Ker pa sistem Božje pravičnosti terja plačilo za greh, ki je – smrt, in ker sem rojen z okvaro, z grehom, ki tiči v krvi mojega duševnega ožilja, sam zdaj v zelo resnem položaju.

Kot grešnik imam dolg greha, ki mora biti plačan. Najmanj, kar si s svojim grehom zaslužim je postava v Božji pravičnosti, ki terja plačilo. Greh tako stoji med menoj in Bogom. Ker pa Bog ljubi mene, sovraži greh. Če ne bi sovražil greha, ne bi mogel ljubiti mene. To je, kakor če ljubiš človeka, ki ima raka – ne moreš ljubiti tega sorodnika in obenem ljubiti njegovega raka. Če ljubiš sorodnika, boš raka sovražil in želel, da bi bil odstranjen, če je le mogoče. Če pa bi ljubil raka, bi iz sebe naredil sovražnika svojemu sorodniku.

To je natanko to, kar ima v mislih Biblija, ko pravi: „Kajti meseno mišljenje je sovraštvo do Boga.” (Rimljanom 8,7). Naj ti bo ob tem toplo in megleno, a čeprav te Bog na moč ljubi, te tvoj greh dela za njegovega sovražnika. Ojoj! To je udarec. Morda je to grenka pilula za požiranje, a natanko to je sporočilo Biblije.

Ni čudno, da si ne morem svoje poti prislužiti ali delati dobrih reči, da bi dobil Božje odobravanje. Na

poti leži greh kot velikanski kanjon, ki me ločuje od vsega, kar je bila Božja namera.

Skratka, moj greh me obsoja pred Božjim obličjem. Zdaj pa me ne razumi narobe. To ne pomeni, da me Bog ne bi ljubil. Samo še trenutek, da prideva do tega. To preprosto pomeni, da če se ne zgodi nekaj čudežnega – če Bog ne najde načina, kako poseči – potem sem izgubljen.

Čeprav me Bog ljubi, pa v nebesih nikakor ne more tolerirati greha. Ne more dovoliti, da bi greh tam živel, in odkar je greh v meni, sem zaznamovan s smrtjo. Bog ne želi, da bi eno samo sekundo živel ločeno od njega v peklu – to nikoli ni bil njegov namen. A prav to je, kar bi se zgodilo, če se ta čudež ne bi dogodil.

Moj greh mora biti plačan. To je Božji zakon. Moj greh mora umreti. To je Božja dobrotà. To je, kakor če bi rekel: „rak mora biti pozdravljen“! In kaj je to zdravljenje? Dobro, vemo, da to ni zgolj biti dober človek. Ni pomembno, kako dober ali kako veren sem, še vedno je v meni greh. Pomni, to ni problem vedènja, to je problem obstoja. Biti dober, to ni plačilo za greh.

Samo ena stvar plača za greh. Smrt. Smrt je edina možnost za nekaj tako strašnega.

Tako torej: če stojim pred Bogom, bi greh pričeval proti mojemu imenu – če sem pred njim kot grešnik – je pred mano ena sama končna destinacija v skladu z Božjimi lastnimi besedami:

„Morje je vrnilo mrtve, ki so bili v njem. Tudi smrt in podzemlje sta vrnila mrtve, ki sta jih hranila. In vsak je bil sojen po svojih delih. Nato sta bila smrt in podzemlje vržena v ognjeno jezero. To je druga smrt, ognjeno jezero.” (Razodetje 20,13–14)

„Toda strahopetci in neverniki, pokvarjenci in ubijalci, nečistniki in čarovniki, malikovalci in vsi lažnivci bodo dobili svoj delež v jezeru gorečega žvepla. To je druga smrt.” (Razodetje 21,8)

Ja, to ognjeno jezero (kakor pravi Biblija), je resničen kraj, strahoten kraj in ljudje tam končajo zaradi svojih grehov. To ni želja Boga; to ni tisto, kar On želi tebi, ampak je to poslednji kraj bivanja za greh. Ne glede na čudež, so vsi, ki grešijo, vrženi tja, ker je Bog preveč dober, da bi grehu pustil živeti. Dvakrat v tej vrstici govori Bog o drugi smrti. Z drugimi besedami, vsi nekoč umremo, potem pa se znajdemo pred Bogom, kjer se odloči, ali bomo za vedno živeli z Bogom ali pa bomo za vedno umrli druge smrti. Ta

druga smrt pa je večna ločenost od Boga v ognjenem jezeru. To je dokončno in nespremenljivo. To ni mesto, kjer nas Bog pričakuje, da nam podari večnost, ampak je tam edino plačilo za greh.

Bog pravi temu „biti obsojen”, tako v pismu Rimljanom 5,18: „Kakor se je torej po prestopku enega človeka zgrnila obsodba na vse ljudi...”

Prijatelj, zaradi svojega greha stojimo pred Bogom obsojeni. Vsi smo krivi: „Zato si neopravičljiv, o človek...” (Rimljanom 2,1). Smo dejansko brez vsakega opravičila. Dolg našega greha mora biti plačan. Brez če in vendar in ampak. Greh mora umreti.

Ker je Bog dober, ker je Bog pravičen, ker je Bog ljubezen – mora vsako slabo stvar poslati v smrt. Že zaradi tega, ker me Bog ljubi, me ne želi soočiti s tem prekletstvom. Odkar sem rojen v greh, sem obsojen človek, pa naj bi bil sicer še tako dober.

Kar precej grozljiv položaj, v katerem smo, mar ne? Ja, tu je najmanjše možno plačilo. Ja, tu je ta druga smrt.

Ne moremo skočiti do meseca. Ne moremo se v popolnosti držati Božjih norm. To je nemogoče. Naložili smo si dolgove, ki jih ne moremo poplačati in tu je samo ena oblika plačila.

A tu je tudi neka na moč pomembna besedica iz dveh črk, ki vse skupaj obrne: pa...

Rimljanom 6,23 „Plačilo za greh je namreč smrt; Božji milostni dar PA je večno življenje v Kristusu Jezusu, našem Gospodu.”

Čudež se je zgodil...

Me lahko kdo nadomesti?

Predstavljal si, kakšen bi utegnil biti odgovor podjetja Discover card, če bi center za uporabnike kar naprej klicaril s prošnjo, da mi spregledajo moj dolg ali pa, če bi jim začel pošiljati vrečke s hrano in jih zalagal z darili. Menim, da bi bilo v njihovem sporočilu nekaj takega kakor: „Pozabite, plačajte svoj dolg, in če tega ne morete, najdite koga, ki bo to zmogel!”

Pomisli. Najti koga, ki bi to zmogel. Zdaj imava idejo. Imam nekoga, ki mi lahko bodisi da ali posodi denar za poravnavo dolga. Ob vsem tem pa je vseeno, kdo ta dolg plača, podjetje hoče le, da je stvar poravnana na dan, ki ga določijo oni, ne jaz.

Na žalost je ta svet poln zelo iskrenih ljudi, ki poskušajo poravnati dolg svojega greha raje po lastni poti, kakor po poti, določeni od Boga. To ni kak nov načrt. Dejansko se je prva oseba, ki je to storila, imenovala Kajn.

V Genezi, prvi knjigi v Bibliji, je Kajn prinesel Bogu dar kot plačilo za svoje grehe – a je to naredil po svoje. Zavrnil je naročilo, da bi prinesel plačilo, kakršno je zahteval Bog, in tako je njegova daritev bila zavrnjena (1 Mojzesova knjiga 4,1-7). V osnovi je Bog naročil: „Greh mora biti plačan na moj način ... ne na vaš!”

Presenetljivo, v kakšno jezo do Boga je zašel Kajn, ker je bila njegova daritev zavrnjena, a to je bila njegova lastna izbira – njegov ponos ga je spravil v to. Morda tudi ti, ko to bereš, padeš v skušnjava, da na to sporočilo odgovoriš s samopravičnostjo ali samoobrambo. Morda si užaljen, ker si ugotovil, kako tvoja dobrotnost pred Bogom ne prestance preizkušnje. Upam samo, da boš dal na stran svoj ponos in mu ne boš dovolil, da se postavi med tebe in čudež, ki ga je predvidel Bog. Ponos bi bil prav trapast motiv, da bi dal grehu zmagati!

Na nesrečo bo pri poslednji sodbi veliko ljudi, ki so storili „za Boga” veliko dobrih reči, a njihov dolg

vendarle še vedno ne bo poplačan. Njihov NAREDI pred Bogom ne bo zadoščal.

Kakor beremo pri Mateju 7,21-23, prihaja Jezus z ostrim opozorilom za vse tiste, ki hočejo po svoje odpraviti svoj grešni dolg: „Ne pojde v nebeško kraljestvo vsak, kdor mi pravi: ›Gospod, Gospod,‹ ampak kdor uresničuje voljo mojega Očeta, ki je v nebesih.” Z drugimi besedami: vstop v nebesa je mogoč samo po Božji poti, res samo po Božji poti!

In Jezus nadaljuje: „Veliko mi jih bo reklo tisti dan: ›Gospod, Gospod, ali nismo v tvojem imenu prerokovali in v tvojem imenu izganjali demonov in v tvojem imenu storili veliko mogočnih del?”

Veliko ljudi bo začelo naštevati vse tiste dobre reči, ki so jih storili za Boga, a zadnja beseda bo, ko bo Bog rekel: „Ne poznam te.” Z drugimi besedami: „Nikoli nisi prihajal k meni po moji poti. Tvoj grešni dolg ostaja neporavnan.”

Ko Jezus reče: „Pojdite proč od mene...”, je to tista druga smrt, večna ločenost od Boga.

Prijatelji, to je zelo resna stvar. Bog je dober, ljubeč in usmiljen Bog; vendar, Bog je tudi pravičen, svet in popoln Bog. Kot grešen človek sem stal pred njim, ljubljen od njegovega velikega srca, in vendar obsojen od njegove velike pravičnosti. Da bi me Bog

sprejel, mora najprej v celoti odstraniti moj greh, ki mora biti v celoti poravnan. Šele ko je dolg poravnan, me lahko Bog sprejme v svojo družino in v večno razmerje s seboj – a dolg mora biti poravnan, preden se vse to more zgoditi.

Tu pa je namig na dobro novico! Čudež se je medtem že zgodil. Saj vidiš, Bog „...je le potrpežljiv z vami, ker noče, da bi se kdo pogubil, temveč da bi vsi dosegli spreobrnjenje.” (2 Peter 3,9). Bog ne želi, da bi se kdor koli pogubil zaradi greha. Noče, da bi se ti soočil z večno ločitvijo od njega v pekl.

V zadnjem poglavju sva našla tole vrstico: „Plačilo za greh je namreč smrt...” Druga polovica te vrstice pa je tista, v kateri se začneja dobra novica, ki pravi: „Božji milostni dar pa je večno življenje v Kristusu Jezusu, našem Gospodu.” (Rimljanom 6,23).

Kaj bi bilo, če jaz ne bi mogel poravnati minusa na svoji kreditni kartici, ti pa bi to mogel? Kaj, če bi bil ti moj prijatelj in bi me dovolj ljubil, da bi napisal ček in mi ga podaril kot zastonjski dar? Bi to delovalo? Bi podjetje Discover card sprejela tvoj denar z mojo pomočjo? Seveda bi. Temu se pravi nadomestilo. Z drugimi besedami, tvoj denar bi bil nadomestno uporabljen za moj primankljaj. V kolikor sprejemam

tvoj dar, je ta znesek lahko knjižen na moj račun in moj minus je odpravljen!

Nadomestilo. V življenju imamo celo vrsto nadomeščanj in nadomestkov. Nadomestek za sol. Nadomestek za sladkor. Nadomestek za meso (uf!). Imamo nadomestne učitelje, nadomestno lasuljo in tudi nadomestne zobe. Nadomestek je to, kar stopa na mesto izvirne stvari in v večini primerov so nadomestki manjše vrednosti kakor pa izvirna stvar. V Božjem načrtu pa je to drugače.

Razumevanje, da smo pred Bogom krivi, obsojeni za greh; razumevanje tega, da mora greh umreti – to je edini sprejemljivi izhod; in razumevanje tega, da bi to, če bi svoj greh skušal plačati sam, terjalo večno ločitev od Boga – je tu edina možna rešitev. Boga bi vprašal: „Ali me lahko kdo zamenja?”

Je tu kdor koli ali kar koli, kar bi moglo plačati ta dolg zame? Ali sem obsojen ali pa je tu nekdo, ki lahko nadomestno vskoči?

Odgovor Boga je čisto preprost: „Ja, nadomeščanje obstaja. Tu je nekdo, ki lahko prevzame tvoj smrt.”

Tu je nekdo, ki lahko „stopi vmes” – nekdo, ki lahko poravnava tvoj dolg in tako zadosti Božji pravičnosti in ti hkrati da večno življenje.

Če te zanima, kdo bo privzel tvojo smrt, potem beri naprej! Odkrij več o tem nadomeščanju...

Božje edino čudežno nadomeščanje

Najprej moraš razumeti, da to ni kakršno koli nadomestilo. Jaz za tvoje grehe ne morem plačati. Ti ne moreš plačati za moje. Dejansko nobeno človeško bitje ne more plačati za grehe drugih, saj smo vsi v enakem minusu. Vsi smo narejeni iz istega materiala – iz grešne narave.

In pomni, da to ni problem ravnanja ali vedenja, to je problem biti. Problem ni v tem, kaj sem ravno storil, ampak, kdo sem in kaj je znotraj mene.

Zaradi tega mora biti to nadomeščanje presenetljivo ali čudežno, ki ne le da plača za moj greh, ampak ga tudi povsem odstrani iz mene in ga za

vedno izniči. Ta čudež pa zahteva nekakšen duhovni kirurški poseg, ki raka greha odstrani in v meni ustvari novo identiteto – nekoga, ki pred Bogom ni grešen.

Potrebujem nekoga, ki lahko spremeni mojo notranjost od biti grešen v biti oproščen pred Bogom. Potrebujem nekoga, ki je pripravljen umreti smrti, ki jo greh terja enkrat za vselej. Potrebujem več kakor površno spremembo – potrebujem celovito duhovno prenavo.

Jezus to imenuje „novo rojstvo”. V evangeliju po Janezu, poglavje 3, pride k Jezusu na moč religiozen mož – zelo dober človek. To je bil mož, ki je svoje življenje posvetil temu, da je delal zelo dobre reči za Boga, Jezus pa mu v 3. vrstici pravi: „Resnično, resnično, povem ti: Če se kdo ne rodi od zgoraj, ne more videti Božjega kraljestva.” Z drugimi besedami, dokler nimaš celovitega duhovnega novega rojstva – dokler ne moreš spremeniti svoje duhovne identitete od navadne do opravičene – ne moreš vstopiti v nebeško kraljestvo.

In zopet pravi v istem evangeliju 3,7: „Ne čudi se, da sem ti rekel: Morate se roditi od zgoraj.” In ko je bil mož začuden nad Jezusovo zahtevo, je vprašal dalje: „Kako se more človek roditi, če je star?” Nato

pa je Jezus dejal: „Če se kdo ne rodi iz vode in Duha, ne more priti v Božje kraljestvo.” Z drugimi besedami, tvoje prvo rojstvo (iz vode) je bilo fizično, tvoje drugo rojstvo (iz Duha) mora biti duhovno. To ni nič takega, kar lahko vidiš s svojimi očmi – to je nekaj, kar izkusiš v svojem srcu.

Nadomeščanje. Čudež je vstopil – način nadomestila, ki ne plača le dolga, ampak je to način, ki me povsem prenovi in mi da nov rodovnik. Gre za način nadomeščanja, ki stori oboje, plača za moj greh in mi prav tako da povsem novo identiteto pred Bogom – identiteto človeka brez greha in brez zadolženosti.

Kdo je torej ta, ki nadomešča? Tu je, kar pravi Bog: „Kajti ko smo bili še slabotni, je Kristus v času, ki je bil za to določen, umrl za brezbožne.” (Rimljanom 5,6) In spet pravi: „Bog pa izkazuje svojo ljubezen do nas s tem, da je Kristus umrl za nas, ko smo bili še grešniki.” (Rimljanom 5,8) Bog povzema v pismu Rimljanom 5,19 z besedami: „Kakor so namreč zaradi neposlušnosti enega človeka mnogi postali grešniki, tako bodo tudi zaradi poslušnosti enega mnogi postali pravični.”

Jezus sam zatrjuje: „Jaz sem dobri pastir. Dobri pastir da svoje življenje za ovce” (Janez 10,11).

V evangeliju po Janezu 14,6 pa je Jezus svojim učencem govoril, da se pripravlja na vrnitev v nebo, da jim pripravi prostor. Med pogovorom ga je eden njegovih učencev preprosto vprašal: „Kako pridemo tja?” Zanimivo, to je vendar natančno to, kar mu je Jezus rekel: „Jaz sem pot, resnica in življenje. Nihče ne pride k Očetu drugače kot po meni.”

To je ekskluzivna izjava! Jezus dejansko pravi: „Če kakor koli upate, da pridete k Bogu, morate iti po meni.” Ni rekel, iti morate po poti krsta, po cerkvi, po duhovniku ali po kateri koli drugi poti. Rekel je: „Jaz sem edina pot.” On je edini, ki lahko kompenzira za naš greh.

Mnoge religije imajo mediatorje ali „posrednike”, da bi privedli ljudi k Bogu. Nekateri jim pravijo duhovniki ali škofje, osnovni namen pa je, da naj bi ti takšni ljudje pomagali do Boga, ker sam do njega pač ne moreš. Še enkrat, Bog jasno govori o tem, ko pravi: „Bog je namreč samo eden. Samo eden je tudi srednik med Bogom in ljudmi, človek Kristus Jezus.” (1 Timoteju 2,5) Z drugimi besedami: Jezus je edini vmesnik, ki ga potrebuješ!

V pismu Hebrejcem 2,9 pravi Bog: „Gledamo pa njega, ki je bil postavljen malo nižje od angelov, Jezusa,

kako je ovenčan s slavo in častjo, ker je pretrpel smrt, da bi po Božji milosti okusil smrt za vsakogar.”

Ja, Bog je predvidel nenavadno čudežno nadomeščanje, ko nadomestnik umre naše smrti, da bi odvzel naše grehe in nas duhovno prerodil, da bi tako lahko prišli k njemu.

Jezus je ta, ki za nas nadomešča.

Jezus je ta, ki nadomešča zate.

In odgovor Boga? Ja, lahko imaš nadomeščanje, a ta, ki nadomešča, mora biti več kakor samo človek. Edina rešitev za Boga je bila, da sam privzame človeško podobo, da pride na zemljo, da živi brezgrešno življenje in sam umre za nas.

Ja, Jezus je Bog.

Če meniš, da je to ekstremna trditev, upoštevaj tole: predvsem, Jezus večkrat pove, da je Bog. Tu je eden takih primerov: „Kdor je videl mene, je videl Očeta. Kako moreš ti reči: Pokaži nam Očeta?” (Janez 14,9). Dobri ljudje ali dobri učitelji ne hodijo naokrog zagotavljajoč, da so Bog.

Drugič, Jezus ni samo umrl, ampak je vstal od mrtvih! Po vsem svetu lahko obiščeš grobišča verskih voditeljev in ustanoviteljev svetovnih religijskih

sistemov – vseh verstev razen enega – resničnega krščanstva. Če obiščeš Jezusov grob, je ta na široko odprt in prazen.

Zgodovinska dejstva še kako dobro podpirajo dejansko vstajenje Jezusa Kristusa. Upoštevaj tole: po Jezusovi smrti so se njegovi učenci vrnili v svoj stari poklic – ribolov. Zavrgli so ga. Njihove sanje so bile mrtve. To niso bili ljudje, ki bi bili pripravljene umreti za kaj lažnega.

Samo nekaj dni pozneje se je zgodilo nekaj, kar je povsem spremenilo življenje in kakor po čudežu povzročilo, da so opustili ribolov ves preostanek svojega življenja. Za to sporočilo, ki so ga oznanjali, so tudi umrli grozovite smrti – da je namreč Kristus umrl in znova vstal.

Naj te nekaj vprašam. Bi ti umrl za nekaj, za kar bi vedel, da je laž? Dvomim.

Dejstvo, da so ti učenci umrli za oznanilo – prav vsak izmed njih – je dovolj močen dokaz, da je Jezus resnično vstal od smrti. Vemo, da je Jezus Bog, ker je bil edini človek, ki je kdaj koli premagal smrt in to neugovorljivo dokazal. „Toda Kristus je vstal od mrtvih...” (1 Korinčanom 15,20)

Tretjič: vemo, da je Jezus Bog, ker je to edina opcija, ki je sposobna življenja. Samo tri možnosti so,

kaj bi Jezus lahko bil: učlovečeni Bog, lažnik ali norec. Neki avtor je to izrazil takole: Gospod, lažnivec ali blaznež. A bil je vse preveč moder in njegova služba premočna, da bi ga lahko imeli za „norega”. In lagati ni mogel, ko pa je bil njegov nauk tako resničen, On sam in njegovi učenci pa bi torej „umrli za laž”. Njegovi čudeži, njegova tri leta trajajoča služba, ki je spreminjala življenja in njegovo dejansko vstajenje od mrtvih, vse to dokazuje, da je bil Bog, ki je prišel v mesu.

Če še naprej zavračaš, da bi veroval, kako je Jezus Bog, moraš zavreči celotno Biblijo, saj je to dejstvo kot nit vpleteno v vsako stran! Pismo Kološanom 1,15 ga ima za „Ta je podoba nevidnega Boga.” Prvo pismo Timoteju 3,16 jasno pove: „Nedvomno je velika skrivnost prave pobožnosti: On je bil razodet v mesu, potrjen po Duhu, prikazal se je angelom. Oznanjen je bil poganom, svet je vanj veroval, povzdignjen je bil v slavo.”

Jezus sam je izpolnil ducat svetopisemskih prerokb, kjer Bog obljublja, da nam pošlje Odrešenika. Te reči so bile povsem zunaj njegovega nadzora, kakor kje in kdaj se bo rodil, kdo bodo njegovi starši in kako bo umrl – vsaka posamezna prerokba je bila v popolnosti izpolnjena, kakor je bila napovedana

v Bibliji. Pred tisočletji je Bog obljubil, da bo poslal namestnika in ko je ta prišel, je prišel prav tako, kakor je Bog napovedal.

Ja, Jezus je Bog v mesu (Janez 1,14). Na svet je prišel iz enega samega razloga: to je bil edini način, da nas odreši iz rok neusmiljenega sovražnika, greha. Ta sovražnik je v taki meri osvojil naš svet, da nas je imel zajete kot talce obsodbe. Bog pa nas ljubi tako močno, da je resnično prišel na svet, da nas bi odrešil.

A poskušajmo ugotoviti, skozi kaj vse je moral Jezus, da bi izpeljal poslanstvo svojega odreševanja. Zgodba postaja vedno boljša...

V polnosti plačano

Morda si kdaj videl podobe ali opise tega, kaj je moral Jezus prestajati na svoji poti na križ. To je bila najbolj grozovita in najbolj boleča smrt, ki so si jo rimski oblastniki v tistem času lahko izmislili. Izvršena je bila po najbolj večjih rimskih vojakih, ki so bili naučeni, kako prizadejati največje bolečine v čim daljšem možnem času. To je bil počasen in brutalen način usmrtitve, da ne omenjam kar največjega ponižanja pred množico. Bolečine so bile tako hude, da je morala biti izumljena nova beseda, ki je to opisala: križanje (v latinščini *crux* = križ).

Pri Jezusu je bilo tako, da je bil najprej bičan in opljuvan med procesom zasmehovanja. V tem času je bila njegova brada povsem strgana z njegovega obraza, njegova glava pa je bila kronana z dolgimi trni. Ti trni so globoko prebodli kožo vse do lobanje in pri tem povzročili mučne bolečine s krvavenjem.

Po tem brutalnem pretepanju je bil obsojen na 39 udarcev z bičem, orodjem za mučenje, ki so mu Rimljani rekli flagellum ali tudi „mačka z devetimi repi“. Ta usnjeni bič je imel devet stremen, na katerih koncih so bili nameščeni kosi iz kovine, kosti ali kamni, tako da je bičanje trgalo meso s telesa. Vojaki so se vadili v uporabi tega biča, da so dosegli izredno večino, kako čim bolj prizadeti človekovo telo, ne da bi človek pri tem umrl. To je bil res grozovit način mučenja.

In nazadnje je bil Jezus – zdaj še komaj pri življenju – prisiljen nositi počezno bruno križa skozi množico posmehljivcev na grič, imenovan Kalvarija. Na tem griču je bil položen na križ, nanj so bile pribite roke in noge, nato pa so postavili križ pokonci, da je na njem visel, dokler ni umrl.

Bog je ta dogodek napovedal dolgo prej, preden je do njega prišlo, ko je izrekel naslednjo prerokbo po Izaiju, v 53. poglavju njegove knjige. Ko to bereš,

pomni, da je tu povedano, kaj je Jezus storil zate osebno!

„Bil je zaničevan in zapuščen od ljudi, mož bolečin in znanec bolezni, kakor tisti, pred katerim si zakrivajo obraz, je bil zaničevan in nismo ga cenili. V resnici je nosil naše bolezni, naložil si je naše bolečine, mi pa smo ga imeli za zadetega, udarjenega od Boga in ponižanega. On pa je bil ranjen zaradi naših prestopkov, strt zaradi naših krivd. Kazen za naš mir je padla nanj, po njegovih ranah smo bili ozdravljeni.

Mi vsi smo tavalili kakor ovce, obrnili smo se vsak na svojo pot, GOSPOD pa je naložil nanj krivdo nas vseh. Bil je mučen, a se je uklonil in ni odprl svojih ust, kakor jagnje, ki ga peljejo v zakol, in kakor ovca, ki umolkne pred tistimi, ki jo strižejo, in ne odpre svojih ust. Iz zatiranja in iz obsodbe je bil vzet, kdo premišlja o njegovem rodu? Kajti bil je odrezan iz dežele živih, zadet zaradi prestopka mojega ljudstva. Dali so mu grob pri krivičnih, gomilo pri bogatem,

čepprav ni storil nobenega nasilja in ni bilo zvijače v njegovih ustih.

GOSPODU je bilo po volji, da ga stre z bridkostjo: če dá svoje življenje v daritev za greh, bo videl potomce in bo podaljšal svoje dni, GOSPODOVA volja bo uspevala po njegovi roki. ” (Izaija 53,3-10)

Bi si zdaj vzel trenutek in še enkrat prebral to besedilo iz Biblije? Zaprosi Boga, da ti pomaga resnično razumeti njegovo sporočilo tebi. Pripoveduje zgodbo natanko o tem, kaj je storil Jezus, ko je dal svoje življenje na tistem križu. Svoje življenje je dal za naše prestopke (naš greh) in sebe je naredil za žrtveni dar.

Še na križu je izrekel Jezus vrsto resnic. Morda najbolj pomembno: „... Izpolnjeno je...” (Janez 19,30).

Narejeno.

Kaj je torej rekel? Kaj pomeni ta „izpolnjeno je”?

Dejansko to pomeni „v celoti plačano”. To pomeni, da je plačan celotni dolg, dokončno, za vsak greh, ki si ga kdaj storil. To vključuje vse tvoje grehe – pretekle, sedanje in prihodnje – kolikor koli si jih zagrešil!

Jezus je bil ta čudežni Božji poseg! On je bil Bog v božanski misiji odreševanja za rešitev človeštva od moči greha in pred sodbo, ki jo greh prinaša. Jezus je bil ta čudež!

Po tem, ko je Jezus umrl, je rimski vojak s sulico prebodel njegovo stran, da bi preizkusil, ali je nastopila smrt in da bi se izpolnila tudi ta posebna prerokba – v dokaz, da je bil to, kar je rekel, da je.

Pokopan je bil v izposojen grob in po treh dneh je resnično premagal smrt in znova vstal v življenje! Videlo ga je več sto ljudi v času več ko 40 dni. Biblija pravi v Apostolskih delih 1,3: „Po svojem trpljenju jim je z mnogimi znamenji dokazal, da živi: štirideset dni se jim je prikazoval in jim govoril o Božjem kraljestvu.”

Si sprejel ta neovrgljivi dokaz? Jezusovo vstajenje ni kak mit, legenda ali laž – bilo je neovrgljivo dokazano.

Kaj vse to pomeni zate?

Najprej, da je Jezusova smrt poravnala ceno tvojega greha! Tvoj dolg je resnično lahko poravnani in odpuščen, kar je dovršil, ko je rekel: „Izpolnjeno je!” Plačano v celoti!

Narejeno!

Drugič, njegovo vstajenje je naredilo drugo rojstvo možno! Se spomniš „celovitega duhovnega preporoda“, o katerem sva govorila? Ker je Jezus povsem premagal smrt, ti ne daruje samo plačila za grehe; daruje ti povsem nov način življenja – povsem novo duhovno identiteto. Čudež more biti popoln, ker je On vstal! Ti lahko prejmeš celovito predelavo svojega duhovnega genetskega sistema – svojo identiteto z Bogom – ki naredi iz tebe novo stvarstvo v njegovih očeh. Ni ti treba še naprej ostajati grešno bitje, ampak si odslej novo stvarstvo brez grešnega dolga.

To je vse, kar zadeva NAREJENO. To je, kar pomenijo besede „izpolnjeno je“.

Biblija uporablja v resnici veliko besedo, da opiše zamisel tega „plačano v celoti“. Ta beseda je sprava, njen preprosti pomen pa je: „celotno plačilo za kako stvar“. In tu je ta beseda rabljena:

„Njega je Bog javno določil, da bi bil s svojo krvjo orodje sprave, h kateri prideš po veri. S tem je hotel pokazati svojo pravičnost, zaradi odpuščanja prej storjenih grehov, v Božji potrpežljivosti.“ (Rimljanom 3,25)

„On je namreč spravna daritev za naše grehe, pa ne le za naše, temveč tudi za ves svet.” (1 Janez 2,2)

„Ljubezen je v tem - ne v tem, da bi bili mi vzljubili Boga. On nas je vzljubil in poslal svojega Sina v spravno daritev za naše grehe.” (1 Janez 4,10)

Biblija pravi temu, kar je Jezus storil, „sprava”. Prav kakor „spraviš” svoje odnos, če zapade v ločitev, je Jezus prinesel poravnavo med nami in Bogom. V 2. pismu Korinčanom 5,18-19 pravi: „Vse je od Boga, ki nas je po Kristusu spravil s seboj, nam pa naložil službo sprave, namreč to, da je bil Bog tisti, ki je v Kristusu spravil svet s seboj, s tem da ljudem ni zaračunal njihovih prestopkov, nam pa je zaupal besedo sprave.”

V 21. vrstici pa spet pravi: „Njega, ki ni poznal greha, je zavoljo nas storil za greh, da bi mi postali Božja pravičnost v njem.” Bog je Jezusa naredil za „greh”, da bi mi lahko bili narejeni za „pravičnost”. Nenavadno! Kakšen neverjeten dar! Kakšna neopisljiva ljubezen!

Biblija je polna podobnih vrstic, ki nadrobno razlagajo, kako je bil Jezus Kristus naš nadomestnik in da je bil On tisti, ki je v celoti plačal naš dolg. Vzemi si za hip časa in prosi Boga pomoči, da lahko jasno razumeš njegovo sporočilo v tehle vrsticah:

„Ki je daroval sam sebe za naše grehe, da bi nas iztrgal iz sedanjega pokvarjenega sveta, kakor je hotel naš Bog in Oče.” (Galačanom 1,4)

„Sam je na svojem telesu ponesel naše grehe na les, da bi mi grehom odmrli in živeli za pravičnost. Po njegovih ranah ste bili ozdravljeni.” (1. Petrovo pismo 2,24)

„Sicer pa je tudi Kristus trpel zaradi grehov, in sicer enkrat za vselej, pravični za krivične, da bi vas pripeljal k Bogu. Res je bil po mesu umorjen, a po Duhu je bil oživljen.” (1. Petrovo pismo 3:18)

„Če pa hodimo v luči, kakor je v luči on sam, smo med seboj v občestvu in kri njegovega Sina Jezusa nas očiščuje vsakega greha.” (1. Janezovo pismo 1,7)

„In od Jezusa Kristusa, ki je zanesljiva priča, prvorojenec izmed umrlih in vladar nad kralji zemlje. Njemu, ki nas ljubi in nas je s svojo krvjo osvobodil naših grehov.”
(Razodetje 1,5)

Naj končam to poglavje z nekakšno sklepno mislijo. Jezusova poravnava za naš greh ni bila delna – to je bilo polno plačilo.

Nekoč sem to podelil s človekom, za katerega se je zdelo, da težko razume pomen „polnega plačila”. Ko se je zdelo, da mu skušam to že ure dolgo dopovedovati, se je nenadoma zgodilo, kakor da bi svetla žarnica posvetila nad njegovo glavo.

Zasmejal se je in rekel: „Vse svoje življenje sem razumel, da je Jezus plačal za moje grehe, a menil sem, da je bilo to dvodelno, nekako v razmerju 50:50. Z drugimi besedami, Jezus je opravil svoj del, meni pa je ostal drugi del. A če zdaj razumem, kar ti praviš, potem je Jezus opravil vse in meni ni treba storiti nič. Razmerje je 100% pri Jezusu in 0% pri meni!”

Natanko tako. Tu ne gre za razmerje 50:50. Jezus ni plačal za tvoje grehe po delih in ni pustil preostanka, da bi ga plačal ti. Ni rekel: „Skorajda je

izpolnjeno.” Ni rekel: „Delno je odplačano.” Rekel je: „V celoti je plačano.”

Zato pa religije, ki trdijo, da „verujejo v Jezusa”, kakor kaže, učijo, da je plačal samo del našega greha. Mnogi pri tem učijo, da je tu še veliko tega, kar moraš NAREDITI, da bi dobil odpuščanje svojih grehov – kakor da bi Jezus le delno poplačal in bi tebi ostal tvoj del odplačila. To pa preprosto ni sporočilo Biblije.

Jezus je plačal vse! NAREJENO.

Prijatelj, ali moreš to razumeti? Za svoj lasten greh ti ni treba plačati nič. Čudež Božjega posega se je zgodil! Bog je vstopil in odvzel tvojo kazen – prav vso!

Tu pa je zdaj vprašanje. Kako naj zdaj to čudovito plačilo za svoj greh dejansko uporabim v svoj prid? Kako lahko Jezusova smrt postane zame učinkovita?

Nekaj je mogoče z gotovostjo reči: ne gre za zahtevo, da bi bilo treba kaj NAREDITI, gre za zahtevo, da se človek odloči.

Bi lahko verjel, da je to dar?
Koliko bolje lahko to deluje?!

Največji dar

Božič je pri naši hiši dogodek, na katerega vsi čakamov velikem pričakovanju. Mogoče bolj kakor ti, pri nas varčujemo in načrtujemo že mesece pred tem. Ko se namreč začne tisti čas, so otroci pripravljene narediti inventuro tega, kar pogrešajo – in s tem napolnijo svoje sezname za božični praznik. Zdi se mi, da dobiva prve namige že nekje okoli avgusta. Glej, kako so pri tem domiselni, njihovi sezname rastejo v vseh teh petih mesecih pred božičem!

To leto si moj sin želi kitare, pograd za ležanje, kolo in nov glasbeni igralnik. To je v bistvu še kratek seznam in ko to pišem, je še osem tednov do božiča.

Ni dvoma, ko se čas približuje, hočeva z ženo rezervirati nekaj časa in se prepustiti džungli, ki ji pravimo božično nakupovanje. V tistem času vzameva svoj trdo prislužen denar in ga porabiva za darila za najine tri otroke. Nihče drug tega ne naredi namesto naju – midva plačava polno ceno za darila, saj svoje otroke ljubiva.

Potem pa, na božično jutro – ali že prej, če slišiva, da o tem govorijo – slovesno predstaviva ta darila najinim trem noro navdušenim otrokom, ki kar ne morejo dočakati, da bi trenutek že prišel.

Ne dvomim, da tudi ti uživaš ko prejmeš darilo za vsak božič ali rojstni dan. Nekaj resnično lepega je v tem, da človek prejme darilo.

Še nekaj o božiču. Čeprav smo mesece dolgo govorili o „pridnih, dobrih” otrocih ali o tem, kako ne bodo nič dobili za božič, so vsi vedeli, da je to le šala. Dejansko so vedeli, da bodo prejeli darila, ne glede na to, kako dobri ali slabi so bili – in običajno je obojega veliko!

Celo otrok razume, da darilo ni povezano z glagolom NAREDITI, ampak z deležnikom NAREJENO. Z drugimi besedami: noben deset let star otrok ne pričakuje, da bi moral za božična darila kaj plačati. V predšolski, osnovnošolski, najstniški dobi je to

splošno razumljeno in celo mlada odraščajoča populacija po vsem svetu razume, da so starši tisti, ki plačajo božična darila, ki jih otroci prejmejo. To je splošen zakon.

Dobro, prijatelj, če Bog opozarja na plačilo za tvoje grehe – odrešenje od pekla – potem ga dejansko ima za dar. To je njegov dar tebi, zagotovljen po Jezusu Kristusu.

V pismu Rimljanom 6,23 pravi: „Plačilo za greh je namreč smrt; Božji milostni dar pa je večno življenje v Kristusu Jezusu, našem Gospodu.” V celoti in preprosto – to je dar Boga.

V evangeliju po Janezu pa Bog pravi v 3,16: „Bog je namreč svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina...”

Vsepovsod v Svetem pismu nam Bog govori, da je odrešenje dar. Oglej si te vrstice in poglej, kolikokrat Bog na ta dar opozarja!

„Vendar pa z milostnim darom ni tako, kakor s prestopkom. Če so namreč zaradi prestopka enega umrli mnogi, sta se v veliko večji meri razlila na mnoge Božja milost in dar, po milosti enega človeka, Jezusa Kristusa. Z darom pa ni kakor z

grehom enega človeka: sodba, ki je izhajala iz enega, se je povzpela v obsodbo, medtem ko se je milost, ki je prišla po mnogih, iztekla v opravičenje. Kajti če je smrt zaradi enega prestopka zakraljevala po enem, bodo tisti, ki prejemajo obilje milosti in daru pravičnosti, toliko bolj kraljevali v življenju po enem, Jezusu Kristusu. Kakor se je torej po prestopku enega človeka zgrnila obsodba na vse ljudi, tako tudi zaradi pravičnega dejanja enega prihaja na vse ljudi opravičenje, ki daje življenje.” (Rimljanom 5,15–18)

Osrednje sporočilo je to, da kakor je prišel greh nad vse ljudi zaradi Adamovega greha, prav tako je brezplačni dar Boga, dar odrešenja (opravičenje in upravičenost) dostopen vsem ljudem po eni sami osebi – Jezusu Kristusu. Beseda opravičenje pomeni „razglasiti koga za pravičnega”. Beseda „opravičenost” pa pomeni „biti v Božjih očeh popoln”. To je sporočilo – naj odmislim, da bi se sam razglašal za opravičenega (ne krivega), to mora priti kot dar Jezusa Kristusa.

In spet beremo v 2. pismu Korinčanom 9,15: „Hvala Bogu za njegov neopisljivi dar!” In končno

pravi Bog v pismu Efežanom 2,8: „Z milostjo ste namreč odrešeni po veri, vendar to ni iz vas, ampak je Božji dar.”

Brez dvoma je to največji dar, ki ti je bil kdaj koli darovan. Presega vsak božič in vsak rojstni dan iz vseh obdobj tvojega življenja! Ta dar določa tvojo večnost z Bogom v nebesih. Dvoje moraš razumeti glede tega daru.

Najprej, biti mora povsem brezplačen. Resničen dar ne more biti plačan ali zaslužen. Resničen dar ne vsebuje nobenih pogojev ali obveznosti. Plačati ga mora nekdo drug, potem pa mora biti zastonj poklonjen. Če si ga moraš prislužiti, pridobiti, plačati ali dati zanj kakršno koli nadomestilo – potem to ni več nikakršen dar!

Na to misli Bog, ko pravi v tej vrstici: „Če pa je po milosti, ni več po delih, sicer milost ne bi bila več milost.” (Rimljanom 11,6)

Milost pomeni dobiti nekaj, česar si nisem zaslužil. Usmiljenje ni dobiti to, kar sem si zaslužil. Usmiljenje je, če te policist ustavi zaradi prevelike hitrosti, a te izpusti zgolj z opozorilom. Milosten pa bi policist bil, če bi bi te zaradi prekoračene hitrosti kaznoval in ti podaril kartico Wal-Mart za 100 evrov - zato, ker te ljubi!

S tem Božjim darom pa ti je darovano oboje: Božja milost in Božje usmiljenje.

Skozi vso Biblijo Bog govori o daru svoje milosti – o nečem, kar je dano brez zasluženosti. Pismo Titu 2,11 pravi: „Razodela se je namreč Božja milost, ki rešuje vse ljudi.”

Pismo Hebrejcem 2,9 pa pravi: „Gledamo pa njega, ki je bil postavljen malo nižje od angelov, Jezusa, kako je ovenčan s slavo in častjo, ker je pretrpel smrt, da bi po Božji milosti okusil smrt za vsakogar.”

Druga stvar v zvezi z darom pa je: biti mora na izbiro. Vsiljen dar sploh ni več dar. Dar ne more biti vsiljen prejemniku – lahko je le poklonjen.

Prijatelj, si spregledal Božje sporočilo? Božja resnica zate ni, da kaj NAREDI, ampak, da je to že NAREJENO! Na toliko načinov nam Bog poskuša dopovedati, da je večno življenje dar – kupljen s smrtjo Jezusa Kristusa. To ne more biti prisluženo, plačano ali pridelano. Je že plačano - in to v polnosti!

Popolno odpuščanje tvojih grehov je dar, zavit in postrežen pod drevesom, imenovanim Kalvarija. Plačan je bil z dragocenim življenjem in krvjo Jezusa Kristusa, ki je umrl na tvojem mestu. Ta dar ti poklanja svobodno, s svojo ljubeznijo in milostjo.

Njega je stalo njegovo življenje in goreče čaka, da bi videl, ali ga boš sprejel za svoj dar. Ne more te prisiliti, da ga vzameš, prav tako pa ne more sprejeti tvojega truda, da si ga prislužiš. Glej, hrepeni po tem, da bi ga ti imel! Spomni se, kako pravi 2. Petrovo pismo 3,9, da je Bog: „le potrpežljiv z vami, ker noče, da bi se kdo pogubil, temveč da bi vsi dosegli spreobrnjenje.” Bog te ne more prisiliti, da prideš do spokoritve – da priznaš dolg svojega greha in prideš k njemu, ki te edini more ozdraviti. Nikoli se ti ne želi vsiljevati. Ni take vrste Bog.

On je NAREDIL vse, kar lahko naredi – On je plačal ceno tega daru v celoti, in zdaj čaka na tvojo odločitev...

Rad bi vedel, kako narediti, da bo ta dar tvoj, torej se pogovoriva...

Verujoč v Kristusa

Kaj, če je jutri božič, moji otroci pa odklonijo, da bi odprli ta darila? (Morda se to ne bo zgodilo, a ostaniva zaenkrat pri tem!) To bi bilo strašno razočaranje. Po vseh naporih nakupovanja, zavijanja in čakanja v hrepenečem pričakovanju, bi bila srca strašno razočarana, če otroci ne bi hoteli odpreti tega, kar smo jim pripravili.

In zdaj, čisto zares, to je na moč neverjetno! Zakaj? Ker je sprejeti darilo vendar tako lahka stvar! Saj to je smešno. To je nekaj, kar vnaprej pričakuješ. Nikoli se mi ni bilo treba z mojimi otroki dajati okoli tega, da bi odprli darila. Nikoli mi jim k temu ni bilo

treba prigovarjati. Nikoli mi ni bilo treba čakati, da bi se odločili, ali vzamejo ali ne. Nikoli mi jih ni bilo treba prepričevati o tem, da je moje darilo dobro.

Ne, videti je, da ta most kar naglo prečkajo. Ne da bi izgubljali čas, brž ko jim to dovoliva, že trgajo ovojni papir.

Čemu pa potem toliko ljudi okleva, da bi sprejeli dar od svojega nebeškega Očeta?

To novico podelim s toliko ljudmi, za katere pa se zdi, da se ne morejo odločiti, kaj naj s tem storijo. Oklevajo. Bojujejo se z vero. Zdi se, da ne morejo sprejeti tega, da bi Bog to uredil tako preprosto. Menijo, da bi moralo biti tu še nekaj! „Bog me vendar ne more tako zlahka vzeti,” si mislijo. Tu mora biti neka zanka. Mora biti nekaj, kar bi moral storiti, da bi si to zaslužil ali plačal.

Prijatelj, komu mar, kako na to gledaš; če se odločiš, da boš verjel Bibliji, moraš slediti temu, kar je NAREJENO in ne temu, kar bi bilo treba šele NAREDITI.

In če slediš temu, kar je NAREJENO; če sprejemaš, da je odrešenje (poravnava za greh) brezplačen dar, potem ti je treba sprejeti samo še dve preprosti odločitvi, ki sta preostali, da bi ta dar postal tvoj.

Saj vidiš; da bi prejel kakršno koli darilo, moraš sprejeti dve preprosti odločitvi. Prva je notranja in druga zunanja. Stvar pa gre takole:

Če bi se po cesti napolil proti tebi in ti ponudil 1000 evrov v gotovini kot dar brez povračila, bi moral sprejeti dve nagli odločitvi.

Odločitev št. 1: Ali naj temu človeku verjamem?

Za trenutek bi tam obstal, pogledal vame, me ocenjeval in poskusil določiti, kdo stoji tebi nasproti. Hitro bi poskušal oceniti, ali naj mi verjameš ali ne. Zelo verjetno bi bil glede mene sumnjičav; mogoče v taki meri, da bi se odločil, da mi ne verjameš in bi veselo šel dalje po svoji poti. V takem primeru bi bila druga odločitev odveč.

In zdaj, če bi se le odločil, da mi verjameš in bi bila tvoja notranja izbira odločena, potem bi bila tvoja zunanja izbira takšnale...

Odločitev št. 2: Ali hočem ta dar sprejeti?

Celo če bi verjel, da ti želim pokloniti 1000 evrov, bi se še vedno lahko odločil, da darila ne sprejmeš. Lahko bi rekel: „Hvala, raje ne, hvala!” Lahko bi rekel: „Zdi se, da ga ti bolj potrebuješ kot jaz, mar ne!” Lahko

bi se odločil, da greš dalje. Čeprav verjameš, lahko izbereš zavrnitev darila.

Saj vidiš, na strani tistega, ki daje, mora biti resničen dar brezplačen in neobvezen, na strani tistega, ki prejme, pa mora obstajati vera, da je dar resničen in mora obstajati sprejetje! Da bi namreč dar postal tvoj, se moraš odločiti, da verjameš darovalcu in dar sprejeti za svojega. Dokler ne sprejmeš teh dveh preprostih odločitev, dar ni v resnici tvoj. Lahko bi bil plačan, lahko bi bil zavit in ponujen. Lahko bi imel izpisano tvoje ime. A če darovalcu ne verjameš in daru ne sprejmeš, ta nikoli ne bo tvoj.

Tako, prav tako je z Božjim darom – večnim življenjem. Tega daru ne dobiš „po pomoti”. Dobiš ga „po odločitvi”. Ja, zanj je bilo plačano. Je pripravljen in čaka nate. Na sebi ima izpisano tvoje ime. In kajpada lahko skleneš, da boš šel mimo. Lahko se odločiš, da ne boš verjel in da tega nočeš sprejeti. A to bi bila najslabša odločitev, ki bi jo sploh lahko sprejel.

Torej, moji otroci so, kakor je videti, za božič in ob rojstnih dnevih prav hitro sprejeli obe odločitvi. Navadno nimajo večjih težav, da bi verjeli in sprejeli.

In vendar, za toliko ljudi ni videti, da bi enako storili, ko gre za Boga. In kako je glede tega s teboj, prav zdaj? Je to res nekaj, za kar bi potreboval globok

premislek na sedeminpetdeset načinov? Je to res nekaj, za kar bi moral najti vseh dvainosemdeset razlogov za „ne sprejeti“? Gre za Božji dar. Mogoče ga je vzeti brez plačila. Če veruješ v Biblijo, če hočeš prijeti Boga za besedo, je to lahko tvoje takoj.

Tu imamo primer, kako Bog opisuje „sprejemanje daru“. V pismu Rimljanom 10,9-10 pravi: „Kajti če boš s svojimi usti priznal, da je Jezus Gospod in boš v svojem srcu veroval, da ga je Bog obudil od mrtvih, boš rešen. S srcem namreč verujemo in tako smo deležni pravičnosti, z usti pa izpovedujemo vero in tako smo deležni odrešenja.”

Si to uvidel? „S srcem namreč verujemo in tako smo deležni pravičnosti...” – to je del, ki se nanaša na vero. „Z usti pa izpovedujemo vero in tako smo deležni odrešenja” – to je del, ki se nanaša na sprejetje.

In spet pravi v 13. vrstici: „Kdor koli bo klical Gospodovo ime, bo rešen.” Z drugimi besedami: kdor koli bo zaprosil, lahko dobi ta Božji dar!

V Apostolskih delih 16,31 smo poučeni: „Veruj v Gospoda Jezusa in rešen boš ti in tvoja hiša!”

Še enkrat, v evangeliju po Janezu 3,16, pravi Jezus: „Bog je namreč svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje.”

Vedno znova pravi Bog v Bibliji, da postane ta dar naš z vero in sprejetjem. Začenja se znotraj, v srcu. Začenja se z resnično vero – zaupanjem.

Torej, prijatelj, pomembno je, da uvidiš, kako sta tu dve vrsti vere. Imamo „vero glave” in „vero srca”. Vera v glavi, to je preprosto vednost o kaki stvari. Vera v srcu pa je zaupanje v tisto vednost.

Če sem se odpravil na letališče LAX in kupil vozovnico podjetja Southwest Airlines za Phoenix, sem lahko v svoji glavi verjel, da me ta vozovnica in ta letalska družba lahko pripeljeta v Phoenix. To sem lahko v svoji glavi vedel, ne da bi tudi resnično imel zaupanje v to letalo. To je vera v glavi.

Verovati v srcu pa bi dejansko pomenilo „oditi na krov” letala; imeti polno zaupanje, da me ta letalska družba in to letalo pripeljeta na moj cilj.

Možno je, da že imaš glede Jezusa vero v glavi. Možno je, da razumeš vse, kar sem napisal o tem v tej knjižici. Milijoni ljudi v svetu se oprijemljejo vere v Jezusa – in vendar dan na dan še vedno poskušajo plačati za svoj greh in odklanjajo, da bi preprosto priznali svoje obupno stanje in da bi zaupali v njegovo polno poravnano na križu.

Vprašanje pa se zdaj glasi takole: Ali hočeš narediti prostor za vero v srcu v Jezusa Kristusa,

edinega? Si pripravljen verovati, da te nič drugega ne more rešiti? Si se pripravljen popolnoma obrniti h Kristusu iz iskrenega srca obžalovanja in verovanja? Bi zares veroval do točke popolnega zaupanja samo v Jezusa, da te reši in plača dolg tvojega greha?

Kaj, če bi se znašel ujet v petem nadstropju goreče stavbe? Nagibaš se skozi okno, vztrajajoč v stavbi za svoje drago življenje. Tesno se oprijemlješ stavbe – in si obsojen na smrt.

Nenadoma te zagleda gasilska služba, razgrne zate mrežo in deset gasilcev te začne pozivati, naj skočiš na njihovo mrežo.

Prijatelj, ne moreš zaupati obema, mreži in stavbi. Če zaupaš obema, boš umrl. Moraš se stoo odstotno odločiti za eno od poti. Če zaupaš stavbi, se bo ta kmalu zrušila in te pokopala v plamenih. Če pa bi zaupal gasilcem, bi se moral ločiti od stavbe in z zaupanjem skočiti v mrežo. Moral bi imeti več kakor vero v glavi. Tvoj skok bi potreboval vero v srcu – stoo odstotno zaupanje v gasilce. V tistem trenutku bi moral sprejeti ti dve hipni odločitvi. Ali zaupam tem gasilcem? Ali sem pripravljen sprejeti njihovo ponudbo? Če je odgovor na obe vprašanji pritrdilen – tedaj si dobro zadel. S skokom si prejel rešitev, ki ti jo ponujajo gasilci.

Tako preprosto je to. Toliko religij in verskih sistemov zapleta to reč – jo usmerja po načelu NAREDI. Toliko ljudi se poskuša oklepiti zgradbe in bi hkrati radi verjeli gasilcem.

Prijatelj, ne moreš hkrati zaupati načelu NAREDI in načelu NAREJENO. Izbrati moraš eno od obojega. Opraviti moraš svojo izbiro glede Božjega daru. Če je to dar, potem ne more biti zaslužen. Če si ga moraš prislužiti, potem to ni dar. Bog pa vedno znova pravi, da si ga ne moreš prislužiti in je tako vendarle dar. Komu ali čemu torej veruješ: Bogu ali religiji? Lastnemu mnenju ali Božji besedi?

Še enkrat k obema izbira: Ali verujem Bogu? Ali hočem sprejeti njegov dar?

Kako je torej s tem?

Ali veruješ temu, kar ti Bog sporoča? Ali veruješ v svojem srcu, da je Jezus Kristus Bog? Ali veruješ, da si kljub svojim dobrim stranem še vedno grešen in potrebuješ čudež „pregradnje”? Ali veruješ, da je Jezus plačal za tvoj greh in da je vstal od mrtvih? Če vse te reči resnično veruješ v svojem srcu, potem si skoraj že tam!

Hočeš torej sprejeti ta dar?

Upati je, da si kakor moji otroci! Upati je, da prav zdaj govoriš: „JA, JA, JA... le kdo ne bi? Le kako, to mi povej!”

Dobro, Bog predstavi vse skupaj zelo jasno: „Kdor koli bo klical Gospodovo ime, bo rešen.” (Rimljanom 10,13)

Ker ne moreš telesno stopiti do Boga in sprejeti večnega življenja, Bog preprosto reče: „Prosi!” Tvoja vera v srcu, povezana s tvojo preprosto molitvijo in prošnjo bo ta dar naredila za tvojega. Tvoja notranja odločitev za popolno zaupanje, sestavljena s tvojo zunanjo odločitvijo, da ga sprejmeš (da zanj prosiš), naredi ta dar v trenutku za TVOJEGA! Za ta dar ti ni treba nič NAREDITI – zanj si se odločil. Preprosto si sprejel izbiro, da sprejmeš to, kar je že bilo NAREJENO.

To je torej namen teh strani – najbolj pomembno vprašanje, ki ga boš kadar koli prebral v vsem svojem življenju. In odgovor na to vprašanje določa, kje boš preživel vso svojo večnost.

Ali hočeš, v tem trenutku, skleniti, da veruješ in tako sprejmeš Božji dar?

Domnevam, da si zvedav kakor moji otroci – pripravljen, da kar se da hitro strgaš ovoj na darilu

in sežeš vanj z rokami svojega srca. Dobro, le prositi moraš.

Če si v svoji notranjosti že sprejel sklep „verujem”, potem te rotim, da skloniš svojo glavo in svoje srce v samoti tega trenutka in zmoliš preprosto, iskreno molitev, recimo nekako takole:

Dragi Jezus,

v svojem srcu verujem, da si Ti Bog. Verujem, da si umrl za vse moje grehe in da si znova vstal. Priznavam Ti, da sem grešnik in Te prosim, da si prav zdaj moj osebni Odrešenik. Svoje polno zaupanje polagam vate, da prideš v moje življenje in me nekega dne vzameš v nebo. Sprejemam tvoj zastonjski dar večnega življenja.

Hvala Ti, da uresničuješ svojo obljubo in odgovarjaš na to molitev.

Amen.

Si veroval in si prejel? Če ne, potem upam, da se bo zelo kmalu to zgodilo. Ne tvegaj s prelaganjem na naslednji dan! Bog hoče, da sprejmeš to odločitev sedaj in hrepeni po tem, da sprejmeš njegov dar. Saj pravi: „Glejte, zdaj je tisti milostni čas! Glejte, zdaj je dan rešitve!” (2 Korinčanom 6,2).

Njegova rešitvena misija je popolna, ti pa moraš le hoteti biti rešen.

Če si ravno izmolil to molitev – potem čestitam za največjo odločitev, ki si jo kadar koli sprejel! Bog ravno knjiži polno plačilo Jezusa Kristua za tvoj grešni dolg v dobro na tvoj račun! Dolg je izbrisan za večno in ti si pred Božjimi očmi popoln – opravičen – narejen za pravičnega (kakor da nikoli ne bi grešil)!

To ne pomeni nujno, da ne boš še naprej kdaj grešil – dejansko boš, a ko se bo to zgodilo, boš imel opravičenje in cena za ta greh je že bila plačana.

Sedaj si „rojen na novo” – Jezus Kristus je prišel v tvoje življenje in v njem ostaja, in On je začel v tebi proces rasti v njegovi milosti. On te je „prenovil” v bistvenem od nog do glave! Ni treba, da bi se drugače počutil, a v skladu z Božjimi besedami, si „novo stvarstvo” z Jezusom Kristusom, ki živi v tebi. Dejansko si dobil nov komplet duhovnih genov – grešni gen pa je izginil in Božje življenje je zdaj v tebi.

Nikoli ne boš zrl v obličje večnosti ločen od Boga. Obljublja ti večno življenje, ki ti ne more biti nikoli odvzeto, pa naj bodo okoliščine kakršne koli že. Nikoli več se ti ni treba bati smrti ali se vpraševati, kam prideš po svoji smrti! Sprejel si, kar je Kristus zate

NAREDIL. Ti sam ne NAREDIŠ nič, da bi si to zaslužil in tudi ne moreš nič NAREDITI, da bi to izgubil. Zdaj pripadaš Bogu, On je tvoj nebeški Oče za vekomaj.

Rekel sem ti, da se še vrneva k tejle vrstici, Efežanom 2,1: „Tudi vi ste bili mrtvi zaradi svojih prestopkov in grehov.” Ta „bili mrtvi” pomeni, da te je Bog, duhovno povedano, privedel v življenje.

Kakšna velika odločitev! Kako velika prihodnost je pred teboj! Čudovito novo življenje je posajeno vate!

Tu je še nekaj reči, za katere bi bilo dobro, da jih veš, preden zapreš to knjižico...

Novo stvarstvo, novo življenje, nova prihodnost

Se spomniš, kako sem rekel, da ne potrebujemo zgolj kakega „popravljanja”, ampak potrebujemo popolno duhovno „predelavo”? Jezus je to imenoval „novo rojstvo”.

Dobro, prav to se ti je ravnokar zgodilo! Bil si rojen v Božjo družino. Bil si „oživljen” za Boga in s tem novim rojstvom se pojavijo še druge kar pomembne reči. Bog pravi, da si dejansko novo stvarstvo. V 2. pismu Korinčanom 5,17 pravi: „Če je torej kdo v Kristusu, je nova stvaritev. Staro je minilo. Glejte, nastalo je novo.”

Ko bova zaprla to knjižico in se razveselila tvojega sklepa, da sprejemaš Božji dar, je tu še nekaj reči, ki jih moraš vedeti.

Najprej: svoje odrešenosti ne moreš nikoli izgubiti! Varno si za vedno v Božji skrbi. Čeprav je mnogo takih izrekov, pa naj jih bo tu samo še nekaj, ki nam v Bibliji govorijo o tem:

„Kajti prepričan sem: ne smrt ne življenje, ne angeli ne poglavarstva, ne sedanjost ne prihodnost, ne moči, ne visokost, ne globokost ne kakršna koli druga stvar nas ne bo mogla ločiti od Božje ljubezni v Jezusu Kristusu, našem Gospodu.” (Rimljanom 8,38–39)

„V njem ste tudi vi slišali besedo resnice, evangelij svojega odrešenja. Vanj ste tudi verovali in v njem prejeli pečat Svetega Duha, ki je bil obljubljen.” (Efežanom 1,13)

Ta vrstica v pismu Efežanom uči, kako te je Bog zapečatil (s stalnim pečatom svoje lastnine nad teboj) za trenutek, ko si sprejel Kristusa.

In spet je Bog v pismu Hebrejcem 13,5 obljubil: „Nikakor te ne bom pustil samega, nikakor te ne bom zapustil.”

To je le nekaj od Božjih obljub, da si bil nekoč „rojen” v njegovo družino in tako nikoli več ne moreš biti „nerojen”!

In potem: Bog hoče, da rasteš kot novorojeni otrok. Kakor se mora novorojeno dete veliko tega naučiti o življenju, tako je tudi s tvojim odnosom z Bogom. Bog pravi v 2. Petrovem pismu 3,18: „Rastite pa v milosti in spoznanju našega Gospoda in Odrešenika Jezusa Kristusa. Njemu slava zdaj in do dneva večnosti! Amen.”

Mnogo načinov je, kako lahko raseš v Božjo bližino. V Apostolskih delih 2 so se ljudje, ki so zaupali v Kristusa, zbrali v Cerkev, da bi proučevali Biblijo in drug drugega hrabрили. Pomembno je, da čim hitreje najdeš resnično na Bibliji osnovano in verujočo Cerkev, kjer lahko vsak teden izveš več o Jezusu Kristusu in najdeš prijatelje, ki te bodo na tvoji poti opogumljali. Če se povežeš z misijonom, ki je izdal to knjižico, ti bomo radi svetovali dobro skupnost, na območju, kjer živiš, kjer lahko proučuješ Biblijo in raseš v Božji milosti.

Prijatelj, novo življenje imaš! Novo stvarstvo si v Božjih očeh! Novo večno določenost imaš in novega, večnega Očeta! Poskrbeti hoče za vsako tvojo potrebo, voditi hoče vsako tvojo odločitev, znotraj hoče preoblikovati tvoje življenje in te voditi v prihodnost, ki izpolni njegov večni namen.

Prav kakor mu ti zaupaš z vero v odrešenje, hoče, da raseš v veri z vsakim dnem – da vedno več spoznavaš o njegovi ljubezni, njegovi besedi in njegovem načrtu za tvoje življenje.

Pred tem si, da vzljubiš pot rasti v Božjo bližino. Zdaj, ko je dolg tvojega greha odvzet, si povabljen, da vsak hip lahko vstopiš v prisotnost Boga. V pismu Hebrejcem 4,16 je rečeno: „Bližajmo se torej z zaupnostjo prestolu milosti, da bomo dosegli usmiljenje in našli milost, ki nam bo v pravem trenutku pomagala.”

Ni ti potreben kak duhovnik ali posrednik – naravnost lahko ob vsakem času prideš pred svojega nebeškega Očeta. Z njim se lahko pogovarjaš v molitvi, On pa bo govoril s teboj po svoji besedi, Bibliji. Glede svoje besede pravi: „Božja beseda je namreč živa in dejavna, ostrejša kakor vsak dvorezen meč in zareže do ločitve duše in duha, sklepov in mozga ter presoja vzgibe in misli srca.” (Hebrejcem 4,12)

Spodbujam te, da začneš brati Božjo besedo in vsak dan moliti k njemu. Vsak dan znova boš odkril, kako tvoje srce hrepeni po tem, da bi raslo vse bližje k Bogu; kolikor bolje ga poznaš, toliko bolj ga boš ljubil! Kolikor bolj boš odkrival, kako On ljubi tebe in dela, kar je že storil zate, toliko bolj neustavljivo ga boš hotel najti!

To knjižico sva začela s tole vrstico:

„Pridite, pravdajmo se, govori GOSPOD:
Če so vaši grehi rdeči kakor škrlat, bodo beli
kakor sneg, če so rdeči kakor bagrenina,
bodo beli kakor volna.” (Izaija 1,18)

Sprejel si Božji dar – Jezusa Kristusa. On je odvzel tvoj greh. Ko je On odvzel tvoj greh, si postal novo stvarstvo pred njegovimi očmi – ne zaradi tega, kar ti NAREDIŠ, ampak, kar je NAREJENO po njem. Čestitam ob tvojem vstopu v Božjo družino. Nikoli več se ti ni treba bati smrti. Za vedno imaš obljubo večnega življenja – ne, ker bi ga zaslužil, ampak, ker si sprejel Božje darilo. Tako si prejel največje in najbolj pomembno sporočilo, ki ga Bog da človeškemu otroku. Kdo, misliš, bi moral še slišati to sporočilo? Bi

ga podelil z njim? Bi mu podal izvod te knjižice? Pojdi in sporoči vse to komu dalje...

... ne gre za NAREDITI ... gre za NAREJENO!

In zdaj naj Kristus preobrazi tvoje življenje od znotraj! Naj se njegova dobrotta izkaže v tvojem dobrem življenju! „Njegova stvaritev smo, ustvarjeni v Kristusu Jezusu za dobra dela; zanje nas je Bog vnaprej pripravil, da bi v njih živeli.” (Efežanom 2,10) Živi za Kristusa, ne da bi si zaslužil njegovo naklonjenost, temveč, ker je ta že tvoja!

Z največjim zaupanjem in pričakovanjem glej naprej v svojo prihodnost!

„Kakor je pisano: Česar oko ni videlo in uho ni slišalo in kar v človekovo srce ni prišlo, kar je Bog pripravil tistim, ki ga ljubijo.” (1 Korinčanom 2,9)

Naj te Bog blagoslovi ob začetku tvojega novega življenja v Jezusu Kristusu! Nikoli te ne bo pustil pasti!

Hvala, da si to prebral!

Ali si začel zaupati v Kristusa kot osebnega Odrešenika po branju te knjige? Če je tako, ti radi pošljemo v dar izvod Biblije, kakor tudi izvod priročnika v smislu prvih korakov novega kristjana.

Prosimo te, da stopiš z nami v stik, kakor hitro je to mogoče, tako se lahko veselimo tvoje odločitve in ti pošljemo ta orodja za rast v tvojem novem razmerju z Bogom.

WRITE

Striving Together Publications
4020 E. Lancaster Blvd.
Lancaster, CA 93535

CALL

800.201.7748

EMAIL

done@strivingtogether.com

GO ONLINE

www.strivingtogether.com

O avtorju

Cary Schmidt deluje kot pastor - senior v cerkvi Emmanuel Baptist Church v Newingtonu v državi Connecticut, ZDA. Z ženo Dano imata tri otroke. Je avtor 11 knjig, med katerimi je tudi tale knjižica. Naslovi nekaterih drugih knjig izpod njegovega peresa: Off Script, Passionate Parenting, Just Friends, Discover Your Destiny, Your Pastor and You, in druge.

Za več informacij o
naše ministrstvo obisk
naslednjih spletnih straneh:

www.strivingtogether.com
za koristne krščanskih virov

www.dailyintheword.org
za spodbujanje besedo vsak dan

